

Зоран Ковач и Милица Јовановић

ЖИГ ЗВ(ИЈ)ЕРИ

април 2015.

Чујте Срби , не заборавите шта је учињено вашим прецима!

Моћ расуђивања хрватског човјека испрана је политичком и вјерском догмом, која им не даје могућности да размишљају сопственом главом. Доказ томе је вишевијековно управљање над њима од Ватикана, Њемачке, Аустрије и Мађарске. Једноставно, натјерали су их да се поистовјете са Аустро-Угарима, само Хрвати су отишли корак даље, они су зажмурили на своје славенско поријекло прихватавши германизацију, јер не знају да постоји даље од тога. Тек у приснијим контактима са слободарским народима попут Срба (формирање Војне Крајине) постају свјесни да постоји нешто што се зове национални идентитет и од тада креће њихова борба са Аустро-Угарском (буна Матије Губца, побуна Зринског и Франкопана), та њихова хиљадугодишња борба за својом државом прерасла је и у мржњу против Срба, под влашћу Мађара, Њемаца и Италијана на крају је прогутала и Југославију, која је заправо била уточиште Хрватима од казне која им је следила за звјерства и животињске акте над Србима и другим народима током Првог и Другог свјетског рата, а како то живот зна иронично да приреди управо Срби су спасили Хрвате од плаћања пуне цијене изгубљених ратова уз монархију и нацистичку Њемачку.

Упркос страној чизми која је господарила њиховим животима вијековима, њихова народност опстала је не из љубави, већ из потребе и прагматизма, а захвљујући католичкој цркви (Ватикану) и Аустро-Угарској монархији која их је користила као тампон зону према православним земљама (Босна, Србија, Бугарска, Румунија...) те као тампон зону према Османлијском царству. При чему још једном да истакнемо није било љубави, већ суве рачунице Ватикана, Пеште и Беча који су затровали хрватског човјека и окренули га против њега самога .

Управљајући мржњом и гњевом сопствене немоћи и подложности Бечу и Ватикану та мржња подстакнута страним утицајем окренула се временом ка Србима.

Многа српска обиљежја усвојили су Хрвати асимилацијом покатоличених Срба, а многа заједничка обиљежја напуштена су од стране Срба, што незнањем, што српском небригом. Тако имате данас ријеч "тисућу" која се употребљавала на двору цара Душана Силног Немањића , (Душанов Законик). Услјед хеленизације у средњем вијеку "тисућа" се замијенила "хиљадом" , а "тисућа" се данас најчешће сматра искључиво хрватском ријечи. Називи за мјесеце у години су аутохтони тј. славенски. У нешто измјењеном облику користили су их и Срби док нису прихватили данашње називе за мјесеце. Хрватска се данас дијели по регијама тј. жупанијама, а познато је да су у древна времена Срби носили титулу "жупана" која је замијењивала краљевску титулу до појаве хришћанства, нпр. Велики Жупан Стефан Немања, оснивач прве српске државе у Расу. На уштрб Срба, Хрвати стварају сопствену нацију и идентитет дајући јој српска обиљежја која су одбачена и заборављена у српској свести и култури. Хрвати бестидно и бескрупулозно настоје да нађу своје мјесто под сунцем, а заборављају да сунце не могу похрватити, оно је и српско.

Битно је у овом нашем излагању Хрватску и Далмацију разликовати као двије цјелине, јер кроз историју тај простор никада није био једна земља, ни етнички, ни демографски, ни географски. Када говоримо о насељавању Војне Крајине прије свега се мисли на просторе Лике, Кордуна, Баније, Славоније и једног мањег дела Срема и Бачке. Далмација је како казују стари списи вазда била српска земља док је католички свештеници не преузеше и силан народ преведоше у католике. Срба је тамо било и прије Косовске битке 1389. године.

Са данашње дистанце можемо мирне савјести уперити прстом у Католичку цркву и хрватску властелу од којих заправо и потиче сва зла крв међу нашим народима. Када спомињемо хрватску властелу битно је напоменути да се ради о властели којом доминирају германски и угарски великаши.

Историјске факт Првог сведоче да је истинита максима “продао вјеру за вечеру”, када говоримо о Србима који су добрим дјелом исказали слабоумље и пали под подлим, лицемјерним притиском католичких свећеника и промјенили вјеру. У тој борби за превласт и доминацију католичке цркве Хрвати су се невиђеном упорношћу борили да Србе прикажу као католичке Хрвате, а Срби за разлику од њих одгурнули Србе муслимане од којих су данас настали “бошњаци” и препустили покатоличене Србе Ватикану и Загребу. Својом техничком супериорношћу (земља поштеђена ратних разарања, доступни технолошки капацитети и знања Њемачке и других земаља...) и бескрупулозношћу Хрвати поражавају вијековима бројчано јаче Србе.

Овдје ћемо дати само кратак преглед утицаја и дешавања на српско-хрватске односе, али имајте на уму да су земље које данас окупира хрватска држава биле насељене Србима много прије доласка Аустријанаца и Мађара и рушења српског царства.

Југославенска комунистичка власт дозвољава Хрватима да својатају земљу која великим дјелом није ни била њихова. “Наш” друг Ј. Б. Тито и Комунистичка Партија Југославије створили су данашњу (авнојевску) Хрватску у свом препознатљивом облику. НДХ је изашла као величанствен побједник из Другог свјетског рата задржавајући доктрину и обележја из тог периода под капом југославенства.

Данас Србија стоји усамљена на "тихом" фронту , угрожена од

фобичне хрватске свијести. Стоји угрожена од муслимана у Босни и Рашкој којима је ускратила право на идентитет (Срби-муслимани) те су ови оформили непостојећу културу и нацију - “Бошњаци” уз капитал и доктрину средњеисточних терористичких партнера.

Србија стоји угрожена од стране Албанаца на Косову и Метохији и Албанији који ће се у блиској будућности ујединити у заједничком циљу Велике Албаније, циљ на коме су радили читаво стољеће, а Срби нису ништа учинили да то спријече. Србија стоји угрожена од стране домаћих Мађара на крајњем сјеверу Србије који уз тиху подршку матичне државе опструишу државне органе Србије и угрожавају чак и опште, заједничке интересе грађанства у сјеверним крајевима. И напосљетку, Србија стоји угрожена од Срба, који кроз вјековну доктрину (Ватикана, комунизма итд.) која напада српски идентитет не знају нити ко су, нити што су.

- Хрватска и Славонија налазе се од 1102. године у саставу Угарске, а од 1527. године у саставу Аустро-Угарске, те од 1. децембра 1918. године у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца. Од 1991. године Хрватска наступа као независна држава, а призната је тек 15.1.1992. године

- Стародревни запис: “In un libro Serviano, dove vi sono l' Epistole e li Vangeli che si leggono per tutto l'anno in Serviano...”
Превод: "У једној српској књизи гдје апостоли и Јеванђеља се читају преко цјеле године на српском... нека се зна када се

почео Дубровник градити од града Цавтата на 626 годиште Исуса Христа.. " .

В. Макушев "Исљепованија од исторических паматников и битописатељах Дубровника" Санкт Петербург, 1867

- 9. вијек, године 822. франачки хроничар Еинхард (ц. 775-840) обавјештава о устанку у средњој Панонији гдје принц Људевит (818-823) бјежи из Сиска на југ ка Србима који настањују велики дио Далмације (Јадранску обалу и Босну) *Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia, Срђа Трифковић, 2010. године*
- У аналима Франачког краљевства за 822. годину записано је: “Сораби су народ за који држи велики дио Далмације“ *Сораби, Драшко Шћекић, Београд 1994.*
- 822. године основан град Срб, на подручју Поуња (Лика) *Ајнхардови анали*
- 10. вијек, арапски историчар Масуди око 947. године у арапским преписима текстова из 7. вијека назначава Србе као једине становнике Далмације за тај период. *Абд ал-Хасан Али ибн ал-Хусаун Масуди, 947. године.*
- Током 12. вијека (1101-1200) Венеција је уништила сва документа која би могла представљати сумњу на њено право које полаже на Далмацију. Тако су у граду Зара (Задар) уништене готово све мапе из 12. вијека које свједоче о претежно насељеним Србима на том простору прије формирања саме Војне Крајине и прогонства Срба од стране Турака. *Louis Voinovich, Dalmatia and the Yugoslav Movemen. London 1920.*
- У Сплиту се састао нови сабор да спроведе одлуке Римског латеранског синода 1059. године. Требало је и католичку цркву у Хрватској очистити од разних источних обичаја: женидба свештенства, словенска служба, ношење браде и дуге

косе, посвећивање свештеника без знања латинског језика, итд
*Политичка прошлост Хрвата, Др Васо Чубриловић, Београд,
"Политика" А.Д, 1939.*

● 1102. година делује као пресудна када је хрватски народ у питању. У Задру те године крунише се као краљ Хрвата угарски краљ Колман. Од те године креће насилно превођење у католичанство српског становништва и лепљења етикете "Хрват" истом, а предање о том раздору који су хрвати унијели и раздијелили се од Срба каже: "кад оно хрвати убише свог краља Петра Свачића, па потом његову круну предадоше угарском краљу Колману, један мудрац који се није мирио са папском власти изрече клетву: "Невјерни Хрвати никада не имали господара од својега језика и своје чисте крви, него вазда туђем језику и туђем господару подложни били..."
Сораби, Драшко Шћекић, Београд 1994.

● 1317. године у Крупи (Далмација), подигнута православна црква Мајке Божије.
Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia, Срђа Трифковић, 2010. године

● 1347. године градови Клис и Скрадин у Далмацији масовније се насељавају српском популацијом приликом доласка (удаје за хрватског великаша) принцезе Јелене, сестре цара Душана Силног.

● На ријечи Крки (Далмација) основан 1350. године манастир као друштво и посвећен Арханђелу Михајлу. Зидање овох православног манастира помагала је лично Јелена, Душанова сестра. У ближој околини и данас постоје ћирилични натпис надгробних споменика у Миљицама између Сплита и Бенковца из истог и ранијег периода. Оснивање манастира Крка засигурно се неби догодило да на том простору има занемарљив број Срба, такођер ти Срби из тог времена морали

су имати дужи континуитет опстанка на том простору.
Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia,
Срђа Трифковић, 2010. године.

- Манастир Драговић подигнут 1395. године у Далмацији на ријеци Цетини која се сматрала природном границом између Хрвата и Срба.

- 20. децембра 1402. Дубровачки дипломата Прибислав Похвалић сачињава писмо у коме је посебно назначио да га сачињава на српском језику.

Медо Пуцић, Споменици српски 2, Београд 1862. Године

- Угарски краљ Жигмунд 28. новембра 1412. године издаје повељу Иванишу Нелипићу, хрватском бану, да смије својој ћерки Катарини дати у мираз имања: Сињ, Травник, Книн, Омиш, Кључ, заједно са свим Власима и Хрватима (cum univ-
ersis Vlahis et Croatis). Спомињање Влаха тј. Срба у том периоду је врло значајно јер масовна исељавања Срба из старе Србије још увек нису започела.

Крчки Кнезови Франкопани, Вјекослав Клаић, Загреб 1901.

- На Флорентинском сабору 1437. године Римокатоличка црква прогласила је правило којим се православци изједначавају са Жидовима и Турцима (муслиманима) те као таквим не отварају им се небеска врата која су резервисана само за католике, већ им слиједи вјечни огањ. Наравно, уколико признају папу и Рим, могу ући у рај.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1437. године у Ђакову (Славонија) је написан документ у коме је наведено, да су тада у већем делу Срема живјели Срби, "Quatenus maiorem partem predictarum parcium Syrmie Rascianos inhabitare"... Познато је да су Срби под најездом Турака Османлија масовно се исељавали тек у каснијим

годинама, а пад Србије веже се за 1459. годину, те српско становништво Срема засигурно је старије на том простору него нас званична историја томе подучава, такођер Славонија која је природна цјелина са Сремом недвосмислено је имала српско становништво на свом простору.

Josef Kollep, Historia episcopatus quinque-ecclesiarum, књига III, 1784. године.

- 1453. године уништен је православни манастир на Превлаци, светог Архангела Михаила, који је био седиште Зетске епископије од 1219–1220. Према предању на превару је отровано цело братство манастира по наређењу Ватикана.

Архив СПЦ у Црној Гори

- 1493. године се помињу насељени Срби око Огулина и већ 24. маја 1540. аустријски цар Фердинанд I одређује огулинским Србима војничку плату, желећи их задржати на запустјелом простору "ничије земље" Крајине.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Марин Држић (1508-1567) "симбол" Хрватства, губи тежину и усмјерава истину ка другом правцу, ако знамо да Маринов стриц, Ђорђе Држић, који писао је пјесме, а у једној од њих каже: „Скоро је Ђурђевдан, моје крсно име“, што више него јасно говори ко су били Држићи, каква им је била традиција. Само Срби православци, славе крсну славу.

Ђорђе Држић, Даблински рукопис, Библиотека Светог Патрика 1963, "Пастирска еклога Радмио и Љубомир" написана крајем 15. вијека

- Повластица издана у Линцу 5. септембра 1538. од краља Фердинанда I, даје Србима одређене привилегије само да населе пусто подручје Жумберка и тиме успоставе живи бедем против провале Турака Осмалнија. Аустријски цар каже, да му је генерал Никола Јуришић јавио, да су се доселили српски илити рашки капетани и војводе с народом. У повељи о повластицама Срби се називају "Serviani seu Rasciani" пет

пута и "Rasciani" једанпут.

Czoernig, Karl Freiherr von, Ethnographie der Oesterreichischen monarchie, knj. II, Већ 1857, str. 360-361.

- Далматински проведитор Melchior Michiel у извештају млетачкој влади од 20. децембра 1539. године наводи да је са србским народом досељено у опустеле крајеве Буковицу и Котаре те Книн много православних свештеника.

- 1536 . године тужбе кнеза Стјепана Озаљског и кнеза Вука Франкопана старијег који спомињу Србе ускоке које Франкопан користи за пљачку. У међусобним препискама јасно Србе означавају као Ускоке. Једно од свједочанстава од стране самих Хрвата везано за истину о Ускоцима.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Око града Босиљева живе искључиво Срби о чему сведочи спис из 1558 године, "... да са страхом улази у простране шуме јер су у њима "турски Власи" који туда отимљу..."

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1573. године пострада један од вођа сељачке буне (под комадном Матије Губца) у Хрватској, Србин Илија Гргурић .

- 19. октобра 1566. дубровчани шаљу поклицаре (Михаило Марков Лукаревић и Никола Влахов Соркочевић) да честитају султану Селиму II, сину Сулејмана Величанственог ступање на престо. Предлог да се честитка упути истовремено на италијанском и српском одбијен је и решено је да то буде само на једном од та два језика. Српски језик је превагнуо: са 23 према 11 и одлучено је да одговор буде "In sermone serviano".

Записник Consilium Rogatorum Дубровник , 1566. (на италијанском)

- 1568. године , дубровачки надбискуп и Сенат даје дозволу

извесним италијанским штампарима да штампају књиге из Светог писма на српском језику којим се тада говорило у Дубровнику.

Решетаров Зборник, Дубровник 1931.

- Град Карловац основан 1579. године у први мах су чували Срби граничари из Жумберка , али чим је успостављен као војна управа Срби су у њему боравили само у тамницама. Тек 1585. године спомињу се две српске породице у граду , Вукановић и Поповић, а тек од 1746. године креће насељавање првих Срба и то занатлија и рибара. Разлог спором насељавању и "затвореним вратима" била је православна вјера која није пристајала уз римокатолички град.
Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Гомирски Срби хтјели се раселити јер гроф Зрински прогони "слободне" Србе да му служе као кметови. Надвојвода 24. маја 1601. заповједа грофу да не дира Србе, али тројца Срба ипак су убијена, а прогон је настављен . Забиљежена смрт крајишника Саве Гласнића, а сењски капетан Херберштајн оспорава клевету којом гроф жели оцрнити Србе, сведочећи у корист прогоњеним крајишницима..
Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1606. године завршетком аустријско-турског рата и након већег насељавања Срба по Славонији и Подравини тај простор постаје познат под именом "нова Рашка", због масовног досељавања Срба.

- 1608. године хрватски сабор доноси закон по којем једино кривовјерци (римо-католици) могу да живе и уживају јавна права у Хрватској. Овим актом Србима се оспоравају дате привилегије, а живот Крајишника знатно отежан и подчињен Ватикану и Загребу.

Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia, Срђа Трифковић, 2010. године.

- "...и видјеше да у књигама , које се зову Наук хришћански , писан језиком Славенским и словима србским, фра Матије Бошњанина ...". Дио записа из фојничког манастира 4.јул 1611. године сведочи о писму и језику који се користио на простору Босне.

Гласник земаљског музеја 1901. године.

- Загребачки бискуп Петар Домитровић 1611. године присилио је владикау Симеона Вратању у манастиру Морча (између Чазме и Иванић града) да призна "унију " са Римском црквом, а што значи да признаје папу за суверена , али може задржати остала православна обележја. Од тада потиче термин "католички срби" и "унијати".

Унија је поред "пропаганде" још једна у низу изума Римске цркве , са циљем да лакше потчине православне вјернике (Србе). Значила је слободне обреде по источним правилима, али се признаје сувереност папе као поглавара, а затим би усљедили напади и притисци на остале сегменте који су чинили православну суштину. Само признавање папе даје римској цркви правни ослонац за наставак кампање католичења срба.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1622. године језуити у Риму оснивају "Colegim de proraganda fide", организацију која се бави обраћанејм иновјерних народа на католичку вјеру и Римску цркву. Велики број Крајишника постао је жртвом "пропаганде". Толико о помирењу и суживоту, а добар дио тих агресивних организација Ватикана послује и данас на нашим просторима, када се на сва уста говори о помирењу источне и западне хришћанске цркве.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

● Маја 1630. године догодила се "Магдербушка трагедија" у рату протестаната и католика, а која сведочи о звјествима регурованих Хрвата над њемачким цивилима (женама одрубљене главе, дјеца расчеречена, дјечије главе набијене на колац...) када је хрватска војска ушла у овај источно њемачки град и починила злочине од када и датира чувена крилатица, али и молитва забележена на катедрали у Магдебургу "Сачувај нас Боже, куге, глади и Хрвата".

Проф. Лаза М. Костић, "Примери хиљадугодишње културе Хрвата", Чикаго, 1953. год.

Европска позорница 1653, Франкфурт, "Писма из Цербста", 1631. год.

● 1632. године од Фердинанда II у Витуњи, крајишке породице Николе Мамуле и Николе Кресовића добиле земљу за заслуге (коју су касније откупили), а на то се туже завидни Огулинци (Хрвати). Крајишка земља према низу изнесених сведочанстава откупљена је златом, крвљу и знојем и на ни један начин Хрвати не могу својатати подручија Далмације, Кордуна, Лике, Баније итд.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

● Новембар 1638. године: "De mandato degli Signori ufficiali sopra la pramatica si grida, et proclama infrascritto tenore in lingua seruiana per maggior intelligenza di ogni uno alla loggia del Commune per Iuan riuiero perlegente me Florio Stai et segue"...
Превод: По наређењу господе чиновника праматике извикује се и проглашава доле написани садржај на српском језику да би га свак' боље разумео са општинске луже (лође) од стране Ивана Здура (телала) уз претходно читање моје, Флорија Стаи, и следи... Недвосмислено је речено којим се језиком служио Дубровник.

Дубровачки часопис "Срђ" стр. 170, год. 1902. године

- Енглези су поводом Магдербушке трагедије и рата са католицима дали сликовити приказ злочина које су чинили Хрвати у једној од својих књига, а описују их: како једу децу, убијају свештенике док се моле, пеку живе људе, ваде им очи, правили привеске од ушију и носева. Звучи познато? Све се то поновило током 1914-1918, 1941-1941 и 1991-1995, а управо су Срби поред Жидова живи спомен да конкретно виђење Хрвата у очима Енглеза није измишљотина.

Жаловање над Немачком, Лондон 1638. године

- 3. фебруара 1639. епископ загребачки Бенедит Винковић пише: "...Најпре би требало да Срби, одбацивши заблуде и очистивши се од истих, остану у свом обреду. А кад би се оканили заблуда и шизме и кад би упознали Божију службу, помало би могли да се ослобађају и грчког обреда. Тако је учињено у Истри, Пивки и Красу, као у Сењској дијацези, у Лици и Драги Винодолској, где су Срби, код којих су раније важиле сличне заблуде и обичаји, напустивши грчки обред и одбацивши заблуде, заслугом добрих католичких отаца, до сада су задржали римске обреде, које су примили и себе више не називају Србима, него Хрватима..."

Више него јасно описано је поријекло становништва Истре и других претходно поменутих мјеста.

„The Report Bishop of Zagreb Benedikt Vinkovic to Apostolic Emisary Caspar Matthei about the Diocese of Marca and Vlachs”, Куделић Златко, 1640.

- 1639. године гроф Гаспар Франкопан насилно насељава Србе из Петрова поља у данашњи Плашки, Огулин и Бриње, а они који су остали, не желећи да се раселе, даде их побити. Крајишници су и насилно насељавани на простор Војне Крајине и третитани ништа боље до стоке. Простор на који су насељавани био је "мртва земља". Необрађивана, дивља и ненастањена и подсећања ради, званично је била Аустроугарска.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1650. године православно становништво присиљено да уписују рођења и вјенчања у новоградске католичке књиге на ријеци Добри, а у том периоду и православна црква Св. Илије претворена је у католичку цркву Св. Ленарта. Ово недвосмислено сведочи о Србима Прилишћа који су превјерили на католицизам, а каснијим асимилацијама постају Хрвати.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- дистрикт Гомирски, Врбовски и у Моравици препушта се Србима по уговору са властелином Франкопаном из 13. јула 1657. године, а који су откупљени војничким плаћама Срба. Ова права из уговора потврдио је и цар Карло 30.8.1727. године и Марија Терезија 17.3.1759. године, а каптол загребачки и формално уводи Србе у посјед купљеног дистрикта.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Почетком 18. вијека грађена је цеста Каролина (Карловац-Ријека), те су Срби принудно расељени са тог подручја (које су купили сопственим новцем), а насељавају се Хрвати. За одузете куће је Србима одређена исплата коју никада нису примили.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Срби из Коренице престали давати харач генералу (на који није имао законско право) усљед невоља-борбе са Османлијама који су провлаили тих година преко границе, па гроф Франкопан креће војску и пороби Србе који су се послје откупили. За наведени сукоб са Србима тражио је благослов од самог Цара, али му овај одговара да нема права да убире порез од Срба Крајишника.

Писмо грофа Вука Франкопана 20. августа 1640. упућено цару

Фердинанду III

- 1660. године насељен Вилићки котар искључиво Србима који су се раширили и на просторе које су држали Турци, а временом су се повукли. Војвода Манојло Мандић населио је народ у Дољанима, а у требињској парохији код Каменског населио се народ од Усоре. У тим годинама није било хрватског елемента на тим просторима, већ искључиво православни Срби, према писаним траговима из тог периода. *Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.*

- Хрвата и Крањаца било је око Огулина, Модруше, Бриње и Оточца, али у врло малом броју, а Буњевци су насељени из сјеверне Далмације по Крбавој и Лици у мањем броју, а у старим списима за њих се употребљава назив "католички власи и морлаци" што ће рећи да се ради о аухтотоним српским становницима Далмације, али временом покатоличеним, расељеним и асимилованим. *Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.*

- према списима, село Перушићани (Војна Крајина) у ком су живјели малобројни потурчењаци (били православци) скоро су сви покрштени (у католичку вјеру), те је тако умножен католички народ у Лици. *Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.*

- Зрински и Франкопан Хрватски великаши сковали су план са Турцима да збаце Аустроугаре са власти, али су ухваћени и погубљени 30. априла 1671. године, Срби су пристали уз царску круну, а против хрватских властодржаца, чиме се јаз међу Србима и Хрватима продубљује.

- 1671. године Загребачки бискуп у Болоњу шаље свештеника Павла Зарчића како би га обучили за владику у манастиру Морачи, који постаје ослонац "унијатске"

политике која није давала резултата те је католичка црква присиљена наметнути владику Зарчића како би се спроводило католичење Срба. Тада Срби подижу устанак, а наметнути владика затвара цркве и забрањује богослужења. У том бунту, 1672. године, 14 православних монаха из манастира у Гомирју осуђено је на робију на галијама на острву Малти. Сукоби Срба и Хрвата нису дакле почели у Првом нити у Другом свјетском рату, већ управо ових година када им се одузима право на вјеру, слободу и живот и када се жели управљати њима .

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Гомирски игуман Симеон Нијемчевић 1672. године осуђен на ропство (осуђен на галију) на Малти, јер је одбијо да се поунијати (покатоличи-призна римског папу). Великани српства попут игумана Нијемчевића леже у потпуном заборау, а његова голгота у данима када Ватикан агресивно слиједи политику сједињења са православном црквом намјесто да служи за примјер и опомену, сасвим је непозната . Ватикан који је апсолутна супротност вјери и хришћанству покушава придобити православну цркву да на тај начин поврати пут који је уступио лихварима и злочинцима.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Дубравски (крајишки) војвода Вук од цара Леополда 1673. године добија двор Гомиљак и село Подребарје за заслуге током рата. Много је земље подијељено крајишким Србима, а велика количина је купљена и као таква није била на Хрватима 1991. године да њоме располажу и да је краду и отимају крајишким Србима.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Млечани супомоћу српских ускока Јанковића, Смиљанића, Мочивуна, Синобада и других преотели Турцима Книнску

крајину 1687. године. Срби се тада опет насељавају, а као пример се наводи харамбашу Радована Пријића који се населио са 34 породице на део опустеле територије Крајине. “На тај начин Книнска крајина поста једно чисто српско насеље”

Прота Саво Накићеновић - „Книнска крајина : насеља и поријекло становништва“, Београд 1999.

- У Топуском манастиру Пресвете Богородице који потпада под добра загребачке бискупије, бискуп Мартин Борковић насељава Хрвате, али у малом броју те досељава и Србе из Босанске крајине, са Козаре, 1687. године те се тада оснивају српске заједнице у Кирину, Бовићу, Перни, Чемерници и Блатуши, а који су још од 1400. године опустјели.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1688. године јављено је из Угарске, да је војска монархије у Босни помоћу тамошњих Срба (desiger Raitzen) ударила на 2.000 Турака Османлија.

Die Freiwillige Theilnahme der Serben und Kroaten, (1854.)

- Децембра 1690. године у Лици утамничена два православна свештеника како се неби открила народна права Срба, а које је патријарх Арсеније III Чарнојевић послао да објаве народу добијене привилегије од угарске монархије и аустријског цара Леополда I. Овим утамничењем хрватски подли покушаји да се унизи српска нација само се настављају.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Из 1696. године постоји спис Сењског бискупа Мартина Брајковића који јасно разликује Крањце и Хрвате као две различите популације. Данас под појмом крањаца углавном се поистовјећују Словенци и једним делом Хрвати, иако заборављена историја даје сасвим другачија објашњења.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1696. године католички бискуп Главинић одлази у Лику и забрани рад митрополиту Атанасију и зауставља грађење митрополитског дома у Метку, крај Госпића, те митрополит избјегне на Банију.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Амброс Кузмић у свом извјештају дворског надгледника имања загребачке бискупије од 13. новембра 1700. године, сугерише "...да се Срби прије требају поклати него настанити..."

Patrick Barriot, "On assassine un peuple, les Serbes de Krajina", 1995.

Војнин С. Дабих, "Банска Крајина 1688-1751", Београд 1984. године.

- 1700. године сењски бискуп пише Папи у ком тражи помоћ да се превјери српски народ у њихову кривовјерну (католичку) вјеру, јер их има много, а Хрвата занемарљиво мало.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1701. године Хрвати у цркви у Рибнику код Госпића закољу грофа Антона Коронија и барона Фридриха Рамшисла, коморске повјеренике који су послати из Беча да проведу нову управу. Сењски бискуп Мартин Брајковић лажно оптужи Србе и митрополита Атанасија за ово звјерство, желећи нашкодити православним Србима.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Аустријском царском наредбом од 8. октобра 1701. године забрањен рад српског патријарху у Славонији и Банату.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Године 1701. побуне се крајишки Срби на оружје против загребачког бискупа и подбана Стјепана Јелачића, јер су их ови злостављали и нападали на вјеру и права Крајишника те плијенили земљу и силом расељавали. Још један од раних

доказа о српско-хрватским сукобима.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

● Сењски бискуп Брајковић предложи аустријском цару да се у Лици успостави унијатски владика и да се у Сењу подигне Богословија за православне свештенике којом би Рим руководио. На основу тога цар 22. септембра 1702. године именује Марка Месића за комаданта Лике и Крбаве. Одмах по именовану настају прогонства Срба, отимачина земље и гажење свих права и привилегија које су Срби добили од моанрхије. Извјештај из тог периода говори о 400 иновјераца (православаца) које су капуцинери придобили за Рим у личким котарима.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

● У току 1703. године кардинал Коллонитсцх пише папи Клементу XI: " ...циљ да се успостави унија са православнима на дохват је руке..."

Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia, Срђа Трифковић, 2010. године.

● 1705. године православни патријарх Далмације, Никодим морао да побјегне када је одбио да се попвинује католичкој цркви, како је захтијевао бискуп из Задра.

Никодим Милаш, Archiepiscopus Jadertinus, 1894. године

● По наредби од 13. октобра 1707. на Крушевдолски сабор који сазива патријарх српски, цар Јосиф I забранио присуство делегације из Лике, Крбаве, Баније и Вараждина, митрополиту личко-крбавском Атанасију. Из оваквих потеза монархије и локалне Хрватске властеле избија заправо њихов страх, који се у 20. вијеку претворио у хистерију (Јасеновац и др. логори).

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1718. године турањски капетан барон Кулмер насели Србе око Турња и Мостиња, а карловачки Хрвати се пожале на то насељавање православних Срба, самом двору и дворски ратни савјет 1721. године одлучи да се Срби населе даље од Карловца, у Тушиловић.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1728. године бискуп Змајевић са два католичка свештеника и венецијанском четом војника долази у Бенковац да изврши "инспекцију" православне парохије при чему им се супроставља свештеник Симеон Кончаревић, који завршава окован и утамничен у Задру. Још један од великана српске нације који ставља свој живот у одбрани православља и српске нације, сведочећи колико су католичка црква и Хрвати жељели контролу над Србима.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1730. године личани (Срби) се туже ратном савијету монархије ради "десетка" који убире римокатоличка црква, а крунски савијет одговара да Рим нема право на десетак ни од свог народа, а камоли од православног.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 21. септембра 1734. Бечка влада издаје декларацију по којој Срби морају светковати главне празнике католичке цркве и да не смију зидати цркве без дозволе државе, те да не смију бирати владику нити владика смије без дозволе државе обилазити владичанство.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Загребачки бискуп Брањуг забранио владици Љуботини 1735. године обилазак парохија у Банији.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- 1740. године царску војску чинило је 113.000 људи од чега 45.615 Срба (више од 40%).

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Године 1741. Аустријска царица Марија Терезија доноси уредбу (под утицајем језуита) по којој се у монархији неће трпјети ни једна друга вјера сем римокатоличке и да само она има право на земљу и посједе.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

- Насљедник бискупа Змајевића у Задру, бискуп Матео Карман (1700-1771) заузима подмуклији приступ у покатоличавању Срба. Пише и објављује књиге на ћирилици (укључујући литургијске књиге). Уз помоћ Рима и организације "Propaganda of Faith" из Рима све књиге у православним храмовима насилно мјења "новим" ћириличним издањима из Рима, желећи да обмане народ својим написаним неистинама. Маштовитост средњовијековне католичке цркве у "хришћанском" приступу православнима напросто одузима речи, а ово су једни од првих доказа организованог фалсификовања на чему Ватикан темељи своја права и доктрину.

- 1744. године под притиском католичке цркве (језуита) и двора Марије Терзије у Загребу и Бечу неколико хиљада Срба из Војне Крајине исељава се на простор данашње Украјине (Новосербија).

*Тема романа Милоша Црњанског "Сеобе" ,
Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia,
Срђа Трифковић, 2010. године.*

- 1750. године, влада Венеције објављује да ни један православни свештеник не може бити постављен у парохију

на подручју Далмације, док не прође "интервју" код католичког бискупа на чијем се подручју налази парохија.
Архив православне цркве, Далмација

● католички свештеник Матија Петар Катанчић (1750-1825) пише "...Иако је вршена пропаганда и промоција хрватског идентитета у Далмацији и Босни, народ у тим крајевима никада се није називао тим именом..." сваки коментар је сувишан.

Матија П. Катанчић "Deistro eiusque adcolis", 1798.

● 1758. године сплитски надбискуп Никола Динарић предлаже "Пропаганди" да у циљу истрбљења православне вјере укину који од православних манастира у Далмацији и доведу унијатске монахе; ако се не могу истјерати стари монаси, а онда за унијатске да се сагради нови манастир.

SC, Dalmazia, vol. 11.

● Званични попис, статистика за Војну крајину (Лика, Кордун и Банија)

Година	Бројност	Националност
1768.	125.762	српска
1800.	164.865	српска
1880.	263.759	српска
1889.	321.428	српска

● 1778. године Ратни савијет за потребе Војне крајине откупио од загребачког бискупа Гољуфа мјеста Топуско, Видушевац, Покупско и Храстовицу.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.

● По попису из 1781. год. у Венецији, од 263.674 становника Далмације Срба је 51.000 односно 19,34%

"Срби у Хрватској", 1993 године, стр. 57.

- Карловачки магистрат и намјесничко веће 31.10.1782. године забрањује рад православне капеле у Карловцу.
Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.
- 28. јануара 1783. године дозвољава се рад капеле али забрањује се свако јавно богослужење и сахране и крштења се морају завести код католичког пароха.
Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац, 1891. године.
- 1790. године аустријски цар Леополд II говори Хрватима: “Што се мене тиче, држим да је српски народ и пре рата с Турцима, живео у Срему, Славонији и Бачкој, а приликом рата, једнодушно у поновном освајању истих предела, учествовао, те и сад тамо живи, па да, стога, на те земље и највише права има.“
Велиша Раичевић Псуњски, “Хрвати, у светлу историјске истине“, Београд, 1944.
- Дубровчанин Н. Нодило осамдесетих година 19. вијека пише „У Дубровнику, ако не и од памтивјека, говорило се српски, говорило се како од пучана, тако и од властеле, како код куће, тако и у јавном животу и у опћини, а српски је био и расправни језик“.
Натко Нодило, "Први љетописци и давна хисториографија дубровачка", ЈАЗУ, Загреб, 1883, свеска 65, стр. 92–128
- Око 1808. године, Италијан Франко Апендини, појмове "словенски и илирски" којима се одређује народ на простору Даламције, Дубровника и др. замјењује са "сербицо", Хрватски се НЕ спомиње ни у једном облику у његовим преводима и издањима.
Франко Апендини "историја Дубровачке књижевности", "грамматика дела лингуа Иллирица...", 1808. године
- 1840. године попис говори о 504.000 Срба у Далмацији, Хрватској и Славонији.

Елек Фенуес "Магуарорсзаг статисткари" 1859

● Павел Јозеф Шафарик у својој књизи "Славанску народопис" из 1842. год. говори о 391.000 Срба у Далмацији.
Павел Јозеф Шафарик, "Славанску народопис", 1842.

● Филолог Павел Јозеф Шафарик је тврдио да реч "Хрват" значи брђанина, горанина, односно планинца, а у етнографском смислу значи једно од српских племена, хрватски језик ограничио је на кајкавски дијалект којим се у малом проценту говори у данашњој Хрватској, што ће рећи да већина данашњих Хрвата који се служе штокавским нарјечјем заправо су српског порекла.

Павел Јозеф Шафарик "Дејину јужнослованскеј литературу – прва ведецка праца о србско-цхорватском јазуку", 1826

● Писмо Ђорђа Николајевића из Дубровника, 22. март 1848. упућено владици Јеротеју Мутибарићу сведочи о претњама смрћу српском становништву у том граду, "...од како је конституција проглашена, умјесто весела величајшиј страх смо поднијели, будући да су нам јавно и у очи пријетили, да ће нас на најмање комадиће исјећи..."

Хисторијски архив, Задар, списи Епархије далматинске СПЦ

● Након прихватања штокавског језика као стандарда за хрватску народност, Хрвати полажу право на Буњевце, Шокце, Далматинце, Србе, Славонце... формирајући средином 19. вијека хрватски идентитет нације какав данас познајемо. Рјешење кризе свог идентитета Хрвати су заправо само преписали од Мађара и Њемаца који су спроводили агресивну политику национализације, а којој су били подвргнути и сами Хрвати. Те се после 1848. године јавља тежња да се народ Славоније, Далмације и Хрватске представи као материјал за конституисање хрватске нације.

- март 1848. у Милану, италијани протјерали окупаторску аустријску војску у којој су били и Хрвати, а звјерства њихова (Хрвата) овако су описана " ... рањени Хрват упутио се у болницу, у малом завежљају, који је држао и љубоморно чувао, нађене су две отмене женске руке, са прстима пуним драгоцених прстенова".

Недвосмислено сведочанство о хрватској "хришћанској" вери и њиховим животињским нагонима. Италијани нису заборавили зла која су починили Хрвати, али Ватикан их обмањује и одузима им право на било какву реакцију, јер напоследњу, Хрвати су бедем Ватикана ка истоку, попут Пољске нешто сјеверније.

Трогодишњи архив италијанских прилика, Капилаго, 1851.

- Фрањевац Иван Франо Јукић (1818-1857) записао је "...католици у Босни не знају значење ријечи , Хрват..."
Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia, Срђа Трифковић, 2010. године.

- Српско буђење, кроз легализацију језика и књижевности (ћирилице) у монархији ставља Србе у равноправан положај са хрватским племством, чиме се разбија идеја о унијаћењу (католичењу) "Влаха" и угрожава се позиција хрватске политичке структуре у монархији, тако је "књижевни договор" из 1850. године тумачен као српско насиље над хрватским језиком.

Владислав Сотировић, часопис Славистица, Вилненсис 2005.

- Пуковник Јосип Маричић командант III огулинске пуковније 19. марта 1850. године пише отворено писмо владики Јовановићу "У Хрватској постоји само једно славенско племе, а то је хрватско, оно има две вере, један језик... у Војној крајини Срба нема ту живе само Хрвати..."
Очигледна су настојања да се занијече право Србима на идентитет.

Геноцидом до Велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

● 28. марта 1850. у Бечу потписан “Књижевни договор“, који је потписао Вук Караџић, Иван Мажуранић и др. а којим се отварају врата српско-хрватском језику. Тадашње време је захтијевало јединство славенских народа и поменути “договор“ резултат је тих потреба и напора. Хрватске интелектуалне масе одбацују своје стварно нарјечје (кајкавско) и преузимају већински српско, штокавско наријечје. Асимилација Срба остварена је управо преко штокавског наријечја које су Хрвати пригрлили и тако пришили свом националном корпусу и српско становништво са поменути изговором, а које је живјело на простору Хрватске.

Миодраг Поповић, Вук Стеф. Караџић, НОЛИТ, Београд, 1987
Српски језик, Београд, 1996, Милорад Радовановић

● Из 1860. године потиче слоган "Бог и Хрвати", а којим се руководио Анте Старчевић тврдећи да само Бог може да му суди за његове небулозе типа "...да Срби не постоје већ да је то само географски појам...". Овакво појмање ствари заправо је преписано од мађарске интелигенције који су приликом мађаризације увели становиште да све становништво мађарске јесу Мађари. Немоћни да се одупру Бечу и Пешти који им оспоравају било какав суверинитет, Хрвати своју злу ћуд окрећу ка првим комшијама, Србима.

Фердо Шишић "о стогодишњици илирског покрета" 1936.

● Свечаном изјавом хрватски сабор из 1867. године, каже: "Сабор троједне Краљевине изјављује свечано, да троједна Краљевина признаје народ српски, који у њој станује као са народом хрватским истовјетан и равноправан". Низом година тај исти сабор састајаће се са различитим идејама и тумачењима, последња се десила 22.12.1990. године када су Србе прогласили мањином на простору данашње Хрватске.

- Угарско-хрватском нагодбом из 1868. године у чл. 59 речено је "Краљевине Хрватска и Славонија су политички народ..." ова формулација проистекла из угарско-хрватског договора постала је правни оквир за сатанизацију српских права на простору АУ монархије, земља се поистовјећује са народом који ју настањује, али Срби су искључени из формулације.
Хрватско-угарска нагодба , 1868 , чл. 59.

- Еуген Кватерник 22. јуна 1869. године у Загребу у свом писму дон Миховилу Павлиновићу, предводнику Хрватске народне странке у Далмацији сугерише начине опхођења са Србима , "Од правних поступака до физичког истребљења".
Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998

- 1869. године свједочење Исидора Кршњавија о изјави барона Рауча: "...да Срба у Хрватској и Славонији није било око 700.000 барон Левин Рауч би их најрадије све побио. Међутим како је тај број позамашан, изјавио је да то није могуће учинити ..." Различите бројке углавном говоре о бројности српске популације која се нажалост истопила кроз историју у многобројним ратовима.
И. Кршњави "записи , иза кулиса Хрватске политике" , Загреб 1986.

- Пјесник и историчар књижевности, дубровчанин Медо Пуцић , 25. јануара 1870. постаје редован члан Српског ученог друштва, Београд. Хрвати га својатају што је бесмислица. Медо Пуцић иако крштен као католик био је свијестан свог српског идентитета.

- Придјев којим се желе исказати националистичке тежње Срба, а који гласи "Велика" Србија, заправо су први употребили Хрвати у својим настојањима да створе сопствени национални простор. У томе су и успјели јер су анектирали Истру, Далмацију и Славонију чиме су остварили своје тежње

велике Хрватске, али њихове грамзиве очи незаобилазе Срем, Посавину ни Херцеговину, али такав пројекат требао би се назвати "ултра-мега Хрватска". Интереси који се често подударају са Бечом и Римом пласирали су и публиковали попут кукавичијег јајета крилатицу "велика Србија" вјешто прикривајући сопствене тежње које је препознао публициста и политичар Светозар Марковић, описујући , "...Вјешто Хрвати већ одавно, говоре и раде да оснују велику Хрватску, под заштитом Беча и Пеште, у коју би ушли и неки дјелови Турске царевине. "

Светозар Марковић, сабрани списи, Крагујевац 8. јануар 1871.

- У статистичком прегледу троједне Краљевине Хрватске, Славоније и Далмације речено је да у троједници живи 2,5 милиона Хрвата, од чега око 500.000 православних. Хрвати су досљедни своме националном програму и не пропуштају нити једну прилику да омаловаже значај Срба и њихово постојање уопште, у ту сврху користе и учитељске скупштине.

Извјештај са прве Хрватске учитељске скупштине, Панчевац, 1871.

- Проблеми Срба започињу у другој половини 19. вијека демилитаризацијом Крајине, 8. јуна 1871. Од када датира прво масовно насељавање Срба у Америци који су покушавали да избјегну прогон аустро-угарских и загребачких власти, понајвише католичке цркве. Присиљени да се интегришу у цивилно хрватско друштво (предаја оружја, укидање повластица типа неплаћање пореза) резултирало је Раковичком буном 1883. године. Од тих година настаје озбиљније и организованије оспоравање српског идентитета од стране хрватске власти.

Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia, Срђа Трифковић, 2010. године.

- Хрватски бан Иван Мажуранић, око 1873 . године похапсио Србе по Карловцу, Пакрацу, Осијеку и Дарувару, јер су

истицали своје националне симболе и још су увели српски језик у учитељску школу у Пакрацу, те јер су подржавали новосадски лист "Застава" итд.

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крстић, Нови Сад 1998.

- Католички теолог фра. Миховил Павлиновић у свом наступању вође илиријанске партије (народна странка) не признаје право Срба на нацију већ их поистовјећује са Хрватима тврдећи да "... мањина треба да се придружи већини..." и изјаве попут следеће "...у Хрватској, био тко вјере које хтио, звао се именом којим волио, свак се рађа Хрват...", 1877. године поменути теолог ствара тезу по којој БиХ припада Хрватима и да је мјесто државне границе на Дрини, а да је кољевка Хрватске нације Далмација.

Миховил Павлиновић, Хрватски разговори, Задар, 1877

- Хрватски сабор 23. аугуста 1878. године упућује молбу Францу Јозефу да се анектирана Босна и Херцеговина уреди тако да се временом припоји Краљевини Хрватској, Славонији и Далмацији. Њихова права ћуд излази на видјело, а идеја "велике Хрватске" поприма контуре.

Владимир Ђоровић, срби и Хрвати према босанско-херцеговачком питању, Београд, 1995.

- Др. Данило Медаковић (историчар и новинар) у писму пријатељу 28. фебруара 1878, забиљежио је "лудост, која је тако страшно против Срба оvdје (Хрватска) мах отела, досадила ми се тако, да већ и сам премишљавам одавде уклонити се..."

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крстић, Нови Сад 1998.

- 30. октобра 1879. године хрватски музиколог и композитор Фрањо Кухач у писму пријатељу каже "...прилажем неколико мојих композиција: шест зборова и "србско оро" за четири гласовира. Изволите их ком пјевачком друштву дати. Име

"србско" нека вас не женира, можете на програм ставити и "народно оро" .

Фалисификација у наизглед малом, небитном дјелу пробила се Вама пред очи, који имате очи да видите...

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- Свет је био свестан насилног превођења у кривовјерје (католичку цркву), сведочанства стижу из Русије.... "Русија никада неће пристати на историјско насиље, да се створи, одвојено од српског народа хрватска католичка Краљевина, где живи српски покатоличени народ"

Варшавски дневник руског генерала Гурка, 1880.

- Учитељ у Загребу Никола Шумоња у личном писму Миши Димитријевићу 10. фебруара 1883. пише "...ја дакле Србин, који се душом и тијелом хоћу свом народу да посветим као учитељ, морам да слушам придике хрватске..."

Матица српска бр. 30, стр. 507.

- "...на овом простору данас (1891.) живи преко 321.000 душа православне вјере. По званичном бројању које је поднесено управи за 1889. годину било је свега православног народа 321.428 душа.

Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац 1891.

- Средином 1892. године Фрањо Кухач и Исо Кршнајви поводом рукописа упереног против рада и дјела Вука Карацића воде живу полемику у којој Кухач износи своје фрустрације и страхове " да ће их бројчано јачи Срби асимиловати" .

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- Концерт у Загребу 1893. године, после званичног дела почела је спорадично да се пјева "Лијепа наша" у сали. Неки су устали, а други сједили. Пјесник Аугустин Харамбашић,

члан Хрватске странке права пришао је Богдану Медаковићу (Србин, политичар) и поче да виче "Власи", упирући прстом ка Богдану "ко је Хрват нек се сада диже", наставио је да виче . Медаковић је наставио да сједи...

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- Великохрватска идеја огледа се и у политичком програму хрватске странке права, састављеног у новембру 1893. године, гдје је речено: "...Хрватско државно право има се оживотворити сједињењем Хрватске, Истре, Крањске, Корушке, Славоније, Далмације, Међимурја, Босне и Херцеговине." Апетити Хрвата су недвосмислено јасни, а није поштеђена ни Словенија.

Др. Маријан Деренчин , Програми опорбених странака у Хрватској, Загреб, 1894.

- Чувени Хрват Анте Старчевић овако види Србе "дајте звјери да се размножава, мало хлеба и онда удрите сјекирама и туците је до голе коже..."

Последњи запис о Србима , Анте Старчевића, "разговори" , 1894.

- Антисрпске демонстрације 14. и 15. октобра 1895. године за време посјете цара Фрање Јосифа Загребу, руља напала на православну цркву, зграду српске црквене општине и зграду српске банке. Уништавани ћирилични натписи и остала национална српска обележја, а органи реда остали су ниједи на изгреде.

Саборске расправе октобар/новембар , Загреб 1895.

- Хрватски политичар, Франо Супило у страначком правашком листу "црвена Хрватска" у Дубровнику 1895. године записао је "...има Срба, признајемо, али код нас Срба нема, они који живе у Хрватској, Славонији и Далмацији су православни Хрвати..."

Франо Супило, гласови о слози, политички списи, Загреб , 1970.

- Према попису из 1895. године у БиХ је било 1.591.036 становника (мухамеданаца 550.000, православних 674.000, католика 334.000)
- Крајем 19. и почетком 20. вијека јачају Срби кроз прву Србску банку Владимира Матијевића у Загребу, 1895. Настају пословне асоцијације привредника, политичке партије (радикална Јаше Томића), омладина се школује у Бечу, Прагу, излазе српске новине и часописи, појављује се Никола Тесла, Милева Марић (супруга А. Ајнштајна). То оставља велики утисак на хрватску интелигенцију која је уздрмана и потрешена Србским успоном на друштвеној лествици.
Манојло Грбић, Карловачко владичанство, Карловац 1891
- Календар "Дубровник" за 1898. годину пише: од 11.177 становника Дубровника њих 9.713 говори србским језиком, а за хрватски се нико није изјаснио.
Штампарија А. Пасарића, календар Дубровник 1898.
- Јун 1899. године у Загребу избиле демонстрације хрватског становништва које су приредили франковци, а приликом прославе педесетогодишњице рада Јована Јовановића Змаја, шире размјере протеста спречиле две чете војника које је ангажовао бан Куен Хедервари.
Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.
- Крајем 19. вијека (1801-1900) аустријски архив сведочи о 96,18 % Срба у Далмацији.
Јосеф Хаин "Хандбуцх дер статистик..." 1852.
- Дум Иван Стојановић, један од најугледнијих Дубровчана друге половине 19. вијека, био је католички свештеник. У књизи „Дубровачка књижевност“ написаној пред смрт, 1900. године, Стојановић истиче да су Дубровчани по вери

углавном католици, али по пореклу и језику Срби.

- На првом хрватском католичком конгресу у Загребу одржаног 1900. године нацртана је карта "велике" Хрватске са границама код Котора и Земуна.

Милорад Екмечић, "Србија између средње Европе и Европе", Београд, 1992.

- Од 3. до 5. септембра 1900. године одржан први хрватски католички конгрес, на коме су сви католици Славоније, Далмације и Хрватске проглашени Хрватима, чиме је стављена тачка на покатоличене Србе. Православна црква и држава Србија пропустили да се боре за свој народ овом приликом и Хрватска нација знатно се увећала, за превјерене Србе.

- Драгутин Јагић у свом писму 1901. године поводом смрти и сахране краља Милана у манастиру Крушедол, пише : "... да је наше било, ми би дали мртва Милана експедитирати још даље од Београда, јер и мртви Срби још нам чине сметњу и свађу..."

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- 1901. Дубровчани пишу телеграм Ватикану, поводом предлога да се институту у Риму св. Јеронимо, придода назив хрватски, следеће: "Нека се удостоји и Ваша Еминенција поднијети на ноге пресветога оца Папе Лава Тринаестога изразе жалости Срба католика, житеља старе дубровачке државе, из града и околице, што је у брвуреу којем се је светојеронимски завод престројио, било мимоиђено српско име, које по повјеснијем исправама и народнијем традицијама и обичајима у странама на које се брв односи сасвијем превлађује".

"Часопис Дубровник", Дубровник 1901, САНУ

Јово Бајић, "Блажени Јероним, Солинска црква и Србо-Далмати",

“Бели Анђео“, Шабац, 2003.

- Муслиманско-православни уговор о уређењу БиХ , из 1902. године , којим је покушано спречити аустријске намере да српски језик прогласи "бошњачким", а тамошње становништво да прогласи хрватским. Глигорије Јефтановић, Војислав Шола, Алибег Фирдус и Бакирбег Тузлић унели члан 11.

"Народни и службени језик је српски, а писмо ћирилица. Не признаје се право завичајности никоме – ко је дошао с окупацијом или после ње, па ни њиховим потомцима, макар да су у Босни рођени". То је период када аустријска окупациона власт у БиХ покушава да направи раздор међу Србима муслиманске и православне вере, за раздор кориштене су две кључне речи, муслиман и "бошњак". Ову методу дословце применит ће и владајуће структуре касније у НДХ, у успешном покушају одвајања муслимана од православне српске браће.

Слободан Јарчевић , “Бивши Срби“, Нови Сад, 2007

- 10.8.1902. догодиле су се антисрбске демонстрације у Загребу, на којима се уништавала српска имовина и обиљежја, уз малтлетирање србских студената и пролазника, града Загреба, у којем настаје чувена парола "Србе на врбе" коју су окупљени грађани Загреба пјевали уз запаљену ломачу од намјештаја и ствари из српских радњи. Поред Загреба у мањем обиму протести су одржани у Карловцу и Славонском Броду.
Др. Иван Рибар, "Из моје политичке сурадње", стр. 92, 1965.

- Јосип Франк (покатоличени Жидов) признао да је добио позив шефа загребачке полиције Мраовића да убије неколико истакнутих Срба током протеста 1902. године, када су франкисти преузели контролу загребачки улица у тзв. "кристалној ноћи против Срба" .

Часопис "Обзор", 1918

- 1904. године Бечкој штампи Јосип Франк изјављује " Хрватска треба да буде мост , преко кога ће Аустрија на Балкан. " Очигледно је колико су Хрвати заправо искориштени у аустро-германске сврхе.

Милан Маријановић, Франковци у јавном животу Хрватске, Јавност, 1986 .

- 1905. године појавила се парола поводом растућег "југославенства" и нетрепелјивости Аустро-Угарске и Србије "смрт издајницима Србима и посрбицама " на загребачким улицама.

Др. Иван Рибар "из моје политичке сурадње", Загреб 1965.

- Жељу за националним тежњама Хрвата овјековјечио је 1907. године босанско-херцеговачки лист " Хрватски дневник" гдје је објављен чланак у Сарајеву који глорификује Хрватску и ставља Босну под "племенити плашт богом дане нације"

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- На вијећу Франк-Старчевићеве Странке права 1908. године прихваћен је закључак о формирању "Хрватске народне легије" тј. оружане чете за "одбрану" домовине, али основна улога заправо је обрачун са Србима и Хрватима југославенског опередијељења. Појављују се и јасније тежње и потези усмјерени на територијално ширење Хрватских граница ка Босни.

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- 1909. године "велеиздајнички процес" у Загребу уперен против 53 Срба, оптужених за завјеру и сарадњу са Краљевином Србијом, притом су активисти чисте странке права којом је руководио Јосип Франк (франковци) отпочели физичке нападе и прогоне Срба.

- По попису 1910. године у Хрватској и Славонији живјело је 644.955 Срба, а у Далмацији 1900-те живјело је 95.000 Срба.

- Др. Јерко Павелић у Хрватском сабору 1910.године изјављује " ..кад би франковци били на власти , такозвани Срби за 48 сати постали би православни Хрвати..."

Мирјана Грос, "Владавина српско-Хрватске коалиције 1906-1907", Београд 1960.

- 1913. године др. Лујо Бакотић, католички Србин по личном декларисању , наводи број Срба у Далмацији око 120.000 Срба православца и 25.000 Срба католика од око 600.000 становника.

- Током Великог рата 1914-1918. године аустроугарска команда додјелила је 63 златне медаље за храброст муслиманима (БиХ) и 30 златних медаља за храброст Хрватима, углавном распоређених у борбама против Срба.
Златна књига , врховне команде Аустро-Угарске 1914-1918

- 1914. године, хрватски официри славе на улицама Загреба и очекују уздицања Хрватске на рушевинама Србије поводом тек објављеног рата од стране Аустро-Угарске. Антисрпске паролe из линча слободe 1902. године васкрсле су поновно на улицама Загреба.

Исидор Крињави "Oesterreichische Rundschau" 1914.

- Почетком 1914. године на простору Босне и Херцеговине, аустроугарска монархија ангажује, раније формиране јединице Шуцкор, састављене од Хрвата и муслимана. За ове јединице везују се први званични геноциди, злочини и етничка чишћења.

Владимир Ђоровић, "Црна књига", Београд 1920.

- "Хрвати су били мањина у оквиру Аустро-Угарске, где су

сами себе сматрали образованијим и „цивилизованијим“ од рустичних Срба, који су живели под турском доминацијом скоро пет векова.“

“Тито , Михајловић и савезници, 1941-1945“ Валтер Робертс , Београд 2013.

- 26. јула 1914. године , телеграф барона Ритера , баварског заступника при Ватикану каже " ...папа одобрава што Аустрија врло оштро иступа против Србије, не цијени увелико армије Русије и Француске у случају рата против Њемачке..." , једно од сведочанства о Ватикану који у "складу са хришћанском доктрином" подстиче рат.

Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948., стр. 22.

- У Сарајеву 29. јула 1914. године окупљена маса католика и муслимана пред катедралом надбискупа Стадлера кренула у дивљачки опус , уништавајући српску имовину и исказујући своју животињску нарав над Србима.

Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

- 31. јула 1914. године у Черномерцу (поред Загреба) приликом војне свечаности, надбискуп Анте Бауер у свом говору позива сународнике у бој против Срба, " Хрвати јунаци, љубљени наш краљ зове Вас у бој..." Само неколико година касније Хрвати ће се заклињати другом краљу, српском.

Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

- 14. августа 1914. године у Фочи је стрељано и повешано 126 особа, а десетине Срба побијено је по околним местима од Пала, Шековића, Сарајева, Власенице, Рогатице итд. Поменуте злочине и крађе српске имовине чиниле су махом Шуцкор јединице састављене од муслимана, који су предано служили монархији, а које су Хрвати вјешто завадили са Србима и од када заправо тече зла крв међу браћом и

кумовима (Срби и муслимани). На овим просторима током II свј. рата забиљежене су одмазде четничких јединица над муслиманима.

Владимир Ђоровић, "Црна књига", Београд 1920.

- Загреб, 5.децембар 1914, изашао проглас који најављује свечану службу у првостолној цркви и продавање цвећа поводом заузећа Београда од стране Аустро-Угарске војске.
Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- Др. Живко Продановић, мобилизирани Србин из Загреба у аустроугарско-српском рату записао је: "...цијели град је испуњен ентузијазмом и радошћу уз паролу да је сада време истребљења Срба..."

- Током јула и августа 1914. године хиљаде Срба је ухапшено, убијено, чак и пре објаве рата. Тим поводом српски заступник Срђан Будисављевићу хрватском сабору у љето 1918. године говори: "По избијању рата затварани су били претучени Срби, а њихова имовина уништена, а Срби често убијани и масакрирани те вјешани без суда и правде ..."

- 3. октобра 1914. године забрањена је ћирилица у основним школама на простору Хрватске, а 13. октобра забрањена је и у средњим школама. У БиХ ћирилица је забрањена 11. новембра 1915. године. Када погледамо послједње догађаје у Вуковару везано за ћирилчне натписе не можемо не запазити да се историја понавља.

Владимир Ђоровић, "Црна књига", Београд 1920.

- Од 1914-1918 изгинуло је око 137.000 хрватских војника за рачун Аустро-Угарске, од чега већина на ратиштима против Краљевине Србије.

- "...Срби су љуте змије од којих си тек сигуран онда када им одсечеш главу..."

Лист "Хрватска" бр. 794, од 29. јуна 1914.

- Децембра 1914. године Хрвати из Јелачићевог пука Аустро-Угарске војске борили су се код Торлака у предграђу Београда.

- 42. загребачка дивизија прозвана "вражија" због окрутности на окупираној српској земљи.

- 1914. године Јосип Броз служи у 10. дивизији, 25 пуковније под командом Славка Штанцера који 1941. године постаје први међу усташама. Јосип Броз одликован је за храброст на српском фронту. У истој јединици борио се и Влатко Мачек који је учествовао у биткама на Колубари, Попинцима и Пећинцима 1914. Касније је Мачек сједио у београдској скупштини представљајући "братски" српски народ.

- "Код механе Кривајица налази се 19 особа (жена, дјеце) повезаних конопцем, покланих и унакажених... Рапорт српске војске током Првог св. рата са простора Краљевине Србије и сукоба са аустроугарском (Хрватима) војском.

22. август 1914. команда треће армије, Осечина

- Током Првог св. рата 1914-1918 појавили су се концентracиони логори (махом за Србе), а о тим казамтима из тог времена војно судски пуковник Јосиф Чајка у свом службеном извештају о логору у Араду (Румунија) пише: "Када сам посјетио логор изведено је преда ме 30-40 мале дјечице. То је био остатак од више но 400 дјеце, која су тамо била здрава доведена и онда биједно изгинула ...Видио сам око 15 младих дјечака између 10 и 20 година којима су били ампутирани удови, који бјеху промрзли; неких су фалиле обје

ноге све до бедара, другима до кољена, а некима подлактица или цијела рука."

Владимир Ћоровић, "Црна књига", Београд 1920.

- Током 1914-1915. године само у логору Арад (Румунија) умрло је 2.200 особа. О злочинима из тог периода мало се причало јер су злочинци аустроугарске војске (Хрвати) ушли у заједницу са Србима у новој држави.

Владимир Ћоровић, "Црна књига", Београд 1920.

- Колико је далеко ишла фобија Хрвата и муслимана у Сарајеву током 1914. године, сведочи комедијашки догађај: Сат на српској новој цркви у Сарајеву био је покварен, а казаљка је, због ветра или каква притиска ког дела машине, често пута јурила по плочи, понекад у бесном темпу. То је одмах јављено као несумњив знак "договора с непријатељем", па је одмах почела дуга и исцрпна истрага и савест власти се није умирила, док опасна казаљка није била скинута и проведена преметачина.

Владимир Ћоровић, "Црна књига", Београд 1920.

- Крајем 1915. године надпоручник Маријо Минах, полицијски чиновник у Ријеци, одговарао је пред војничким судом у Темишвару, што је убио три Србина у Плочицама на Дунаву. Оптуженик је на суду изјавио (сведочи службени спис 1293/15.), да није дао убити три, него бар најмање 303 Србина, али "из чистог патриотског осећања". Ослобођен је и службено додељен етапној служби, а иза неколико месеци добио је крунски орден.

Владимир Ћоровић, "Црна књига", Београд 1920.

- Од 27. децембра 1915. године до 5. јула 1917. године, кроз логор у Добоју прошло је 45.791 особа, а од чега је помрло 2.901 особа. Логор су контролисали: Мађари, Аустријанци и Хрвати.

Владимир Ђоровић, "Црна књига", Београд 1920.

● 30. маја 1917. године хрватски и словеначки политичари доносе тзв. "Мајску декларацију", у којој траже уједињење Јужних Славена у једну државу у оквиру аустријске монархије, са династијом Хабсбург на власти. Годину и по дана касније свим срцем ујединит ће се са српским народом под српском круном, у Краљевину СХС.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

● Омер бег Сулејманпашећ-Деспотовић Скопљак (српски књижевник исламске вјероисповјести) 1870-1918, на надгробном споменику поред арапског натписа урезано је и ћириличним писмом "Омер-бег Сулејманпашећ, српски пјесник", инкримирајући натпис за муслиманску популацију избрисале су усташе током II свј. рата који су муслиманску популацију хтели под сваку цену удаљити од Срба.

Омер-бег Сулејманпашећ Скопљак, Српству, (приредио Јово Бајић), Београд 2001.

● 21. октобра 1918. године кренула је делегација Хрвата (др. Хорват, др. Иво Франк, др. Јосип Позман...) у Беч да испитају могућност одржавања Аустро-Угарске монархије. Потребно је истакнути да су већ 1.12.1918. Хрвати признали Краљевину СХС. Лицемјерни Хрвати навикнути су да седе на две столице, а о њиховој искрености историја је дала довољно суда.

Милан Марјановић, "Франковци у јавном животу Хрватске", 1936.

● 2. децембра 1918 франкисти позивају на протесте против Краљевине СХС у Загребу, када је дошло до обрачуна, било је и жртава. Стјепан Радић у исто време тражи одвајање од Краљевине СХС и за своје идеје тражи савезнике у Америци (председник Вудро Вилсон) да формира републику Хрватску.

● 5. децембра 1918. године долази до оружаног сукоба војске Хрватске из 25. и 53. пуковније (монархије Аустроугарске) са полицијом (Грге Анђелиновића) на Јелачићевом тргу у Загребу, а због проглашења Краљевине СХС и пријема Хрватске у исту, а ком приликом су пале и прве хрватске жртве. У Хрватском листу "Хрватска" бр. 2207 од 3. децембра 1918. године, уједињење је пропраћено прогласом хрватском народу: "Одузеше теби хрватски народе твоју сувереност и пренесоше владарску власт над хрватским народом на Н. В. српскога краља Петра I Карађорђевића ... за Твоју одлуку у том важном часу нитко те није питао.."

Др Иван Пернар, часопис "Дом", Загреб 1918.,

● Говор др. Грге Будисава Анђеликовића у београдској скупштини 26. априла 1921. у којем напада Хрватску странку (праваша) да не радо гледају уједињење Краљевине СХС и да покушавају испровоцирати нереди.

Загребачки часопис "Ријеч" бр. 98, 30. априла 1921.

● 8. до 9. јануара 1921. године заступници Хрватске Сељачке Странке током сједнице у Загребу доносе резолуцију у којој осуђују Далматинце што се нису приклонили Загребу као свом центру, те их позивају да се изјасне хоће ли се придружити банској Хрватској или ће остати одвојени од ње. Резолуција такођер истиче битно стајалиште Хрвата у Хрватској у односу на Далмацију, тј. у једној од тачака се каже: "Хрвати неће мировати док се не оствари сједињење Хрватске са Далмацијом".

Очигледан је доказ који нам пружају и сами Хрвати, а по којем је видљиво да Далмација никада није припадала Хрватској.

З. Колунџић, Стјепан Радић и његов републикански став, Загреб, 1989.

Рудолф Хорват, "Хрватска на мучилишту", 1992.

● 5. децембра 1921. године Загреб шаље у Дубровник свог

изасланика Јосипа Предавца, који на југу Далмације организује Хрватски елемент у циљу против уставног и сепаратистичког деловања наспрам Краљевине СХС. 18. децембра локални политичари у Дубровнику доносе закључак о потреби агитатора код народа како би их организовали у рушењу Краљевине.

Фонд котоарског поглаварства Дубровник, 1922.

Рудолф Хорват, "Хрватска на мучилишту", 1992.

- 1921. године осуђени су Хрватски националисти: Милан Шуфлај, Иван Пилар, Павао Сее, Рудолф Видак, Драгутин Табаршак и други због шпијунаже и издаје Краљевине СХС. Једна од изјава Маилана Шуфлаја "...ми нити смо били, нити ћемо икада бити Југословени. Ми не познамо и не признамо Југославије..." Идеја Југославије није ни "проходила", а Хрвати је већ не признају.

- На сједници вјерских заједница Краљевине 17. новембра 1921. године у Београду католички представници доносе закључак : " тачка 4. вјерска припадност дјеце ; по прописима католичке цркве имаду у мјешовитим браковима , у којима је једна страна католичка, сва дјеца слиједити вјеру католичког родитеља. "

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- Током октобра 1922. године дошло је до коначног распуштања црквених, католичких конгрегација које су имале одређени утицај у школским установама Хрватске и на тај начин дјеловале на обликовање свијести и јавног мијења омладине. Које је било усмјерено против српског народа и Краљевине СХС. Све до 1868. године католичка црква је имала директну контролу школства на подручју монархије, а након тога разним дружбама и конгрегацијама и другим удружењима вршио се индиректни утицај.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- 22. јула 1922. године Стјепан Радић за Лондонски лист *Dallu news* износи неистине, „.. да су у областима Бачке, Барање и Баната Срби према Хрватима у посве "незнатној" мањини... и да се мора спровести плебисцит Београд или Загреб..."
Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- Током 1923. године спроведена је теолошка расправа о Католичкој цркви и њеном положају у Краљевини СХС. Католичка црква губи значај доминантне вере, јер та титула незванично пристаје Православној цркви којој припада већински народ. Исфрустрирана пољуљаним ауторитетом католичка црква јавним расправама и законским процедурама покушава да учврсти свој положај који додатно отежава "пан-славенска" идеја која се јавља код једног мањег броја Хрвата, а који католичку цркву третирају као главну сметњу. Такођер један број свештеника "реформиста" одметнуо се од Рима, чиме долази до раскола у Хрватској католичкој цркви.
Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- 23. септембра 1923. године Стјепан Радић из Лондона наручује израду географске карте Хрватске, са уцртаном Далмацијом, Бачком, Банатом, БиХ, Црном Гором и Македонијом.
Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- 7. децембра 1923. године признаје се старокатоличка црква која се одваја од Рима, а прилази Њемачкој и Аустрији, чиме настаје својеврсни раскол у католичкој цркви. Поред паничног бекства из монархије, Хрвати јој се поново враћају.
Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- На скупштини у Вису, одржаној 1925. године католички Хрвати самовољно прелазе у православље, сведочећи да је свако од њих под креветом чувао прађедовску икону.

Стеван Роце, "Грађа за историју срба у Далмацији – Православље у Вису", Архив САНУ 10078/8.

- Фебруар 1926. године, Стјепан Радић као министар просвјете Краљевине СХС долази у Дубровник. У једном од својих говора изјавио је : "... да посебно замјера Србима католицима што имају сву власт у Дубровнику, а повезују се са Београдом, мимоилазећи Загреб." Народ би српски на ову формулацију рекао "неће језик него право". Радић недвосмислено потврђује да су католици у Дубровнику једним добрим делом Срби, што надаље сведочи о спроведеном католичењу Срба и отимању Дубровника... Приликом те посете Радић је сменио директора дубровачке школе који је по националности био Срби. Напади Хрвата на Србе видљиви су на сваком углу наше историје.

Рудолф Хорват, "Хрватска на мучилишту", 1992

- Јуна 1928. године заступник Радикалне партије у Југославенском парламенту Пуниша Рачић (Србин) пуца у петорицу ХСС заступника- Хрвата (Стјепан Радић и др.) иритиран дрским иступима Ивана Пернара те сепаратистичким идејама истих и њиховим омаловажавањем и изругивањем српских жртава које су довеле до ослобађања "југословенских" простора од Аустро-Угарске монархије.

- Аугуст 1928. године, у мјесту Стон начелник општине Н. Перић на јавном скупу изјављује: " да су Радића убили непријатељи Срби, те позива мјештане да сви као један пролију крв за Хрватско право..."

Рудолф Хорват, "Хрватска на мучилишту", 1992

- Од стране Њ. К. В. Александра Карађорђевића (мучки убијеном у Марсеју) око 1929. године Хрватима понуђена независност и одлазак из Краљевине СХС, али исти одбили понуду јер нису били задовољни понуђеним границама на

потезу Вировитица-Карловац-Карлобаг-Сењ, након чега је уследила нова прерасподела територије у оквиру бановина и под називом Краљевина Југославија.

- 1932. у Италији (Бреша) формирана Хрватска револуционарна организација – усташе, на челу са Антом Павелићем.
- 6/7. септембра 1932. године у Краљевини Југославији на простору планине Велебит усташка емиграција извела је неуспјели оружани напад на станицу жандармерије у месту Брушани (Госпић).
Петрановић Бранко, "Историја Југославије 1918-1988", Београд. Фикрета Јелић-Бутић, "Усташе и НДХ", Загреб 1977
- 15. јула 1934. у Оребићу јавно се протестовало против градње православне цркве на Вису коју су подизали повратници у православну вијеру.
Стеван Роце "Грађа за историју Срба у Далмацији – Православље у Вису", Архив САНУ 10078/8.
- 9. октобра 1934. године адвокат Анте Павелић (бивши франковац) регрутовао убицу из реда ВМРО који је усмртио Југословенског краља Александра у Марсеју.
- 25. јула 1935. године у Риму министар правде Краљевине Југославије, Људевит Ауер потписао је конкордат (уговор о уређењу правних питања између Ватикана и неке државе) Српска православна црква одредила се против овог чина и чак ескомунисирала Стојадиновића у каснијим годинама, али конкордат није прихваћен ни у великом броју хрватских свештеника који су се борили за богослужење на матерњем српско-хрватском језику.
Петрановић Бранко, "Историја Југославије 1918-1988", Београд.

- 1936 . године на суђењу у Београду , након што је изручен из Лондона, ослобођен оптужби Андрија Артуковић за атентат у Маресју на Њ. К. В. Александра Карађорђевића.

Фикрета Јелић-Бутић, “Усташе и НДХ”, Загреб 1977.

- 19. јула 1937. године Православна црква најавила литију за оздрављење патријарха Варнаве кроз Београд, а што се поклопило са скупштинском расправом поводом ратификације конкордата. Потпредседник владе Антон Корошец забранио је литију у Београду и ангажаовао словеначке жандаре да спрече окупљање које је познато као “Крвава литија”, ратификација конкордата завршена 23. јула 1937. године. Мистериозна смрт патријарха Варнаве (сумња у тровање) у моменту изгласавања спорног документа , а који је био против Конкордата остала је под велом тајне.

Петрановић Бранко, “Историја Југославије 1918-1988”, Београд.

- 1937. године за време Стојадиновићеве владе усташким члановима у Италији обеђана амнестија све “зарад мира у кући“ - Југославији. На тај начин Стојадиновић је амнестирао и злочинца Милу Будака, усташу који је касније стрељан од југословенских власти 1945.

Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

- У лето 1937. године католици Виса спречили групу Чеха да посете православни храм и сам оток.

Стеван Роце “Грађа за историју Срба у Далмацији – Православље у Вису”, Архив САНУ 10078/8.

- фебруара 1938. године група хрватских сепаратиста на челу са Стјепаном Бућом покреће лист "Независност" који отворено пропагира нацистичке вредности, а током фебруара 1939. године усташке активисте покрећу седмични лист "Хрватски народ", који је имало улогу усташког легалног гласника у сеционистичким аспирацијама . Иза овог листа

стајао је будући министар у НДХ, Миле Будак.
Фикрета Јелић-Бутић, "Усташе и НДХ", Загреб 1977.

- 20. марта 1939. године италијански гроф Циано примио изасланика Влатка Мачека, инжињера Карнелутија који му је пренео став хрватских представника да су Хрвати спремни да се придруже италијанској војсци у борби против Срба, али прилазак Југославије Њемачкој одложио је Мачеков план.
Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- 24. аугуста 1939. донесен споразум о формирању бановина чиме се отварају врата "велике Хрватске". Срби су широкогрудно и наивно дозволили Хрватима право на бановину у саставу Југославије. Како би се очувала идеја заједништва и слоге. Та широкогрудност Срба коштаће их стотине хиљада жртава само две године касније током Другог светског рата. Право на бановину укључивало је право на Дубровник и Шидски срез, а том приликом незасите Хрватске звери траже и север Бачке, а муслиманима у БиХ дају хрватску етикету, желећи да прошире Хрватску "народност". По попису из 1931. године у Бановини је било 847,005 срба од укупног броја становника од 4,403,199 .

- Историчари процјењују да је око 530.000 Срба убијено током Првог св. рата.

Донатан Шрајнберг "Types of Genocide: Croatsians, Serbs, Jews..." , Routledge 1996.

- Историчари процијењују да је око 200.000 Срба присилно покатоличено током Првог св. рата.

Међународна школа за проучавање холакауста, Јад Вашем 2005, Јерусалим

- Национална структура страдалих партизана током 1941-1945 у БиХ је оваква: Срби 78,12%, муслимани 15,99%,

Хрвати 4,63% и осталих 1,27%. Уз дужно поштовање жртава у контексту етикетирања ослободилачке борбе током Другог св. рата недвосмислено треба ући у историјске читанке да је то пре свега био рат српског народа против окупатора и осталих народа који су потпомогли ослободилачку борбу увидевши предстојећи пораз фашистичких снага.

Удружење студената историје „Др Милан Васић“, Бања Лука

● Национални састав партизанских дивизија крајем 1942. године, које су настале на територији СР Хрватске:

- Шеста личка дивизија – 96% Срба;
- Седма банијска дивизија – 92% Срба
- Осма кордунашка дивизија – 95% Срба
- Дванаеста славонска дивизија – 85% Срба

„Архив Зборника докумената Војноисторијског института“, том V, књига 30, “Борбе у Хрватској 1941/45“, Београд 1963.

● Границе Хрватске бескрупулозности не постоје, тако је почетком Првог св. рата Хрватска католичка црква увелико агитовала да се канонизује један од њихових сународника, Никола Тавелић који је наводно живио око 1350. године и убијен у Јерусалиму. О овоме католичком светцу из хрватског националног корпуса подаци су оскудни и великој мери прилагођени намјери да се исти прогласи светим, а што је учињено тек 1970. а према захтијеву шибенског бискупа из 1880. године. Да би се слика употпунила у Шибенику се чувају сандале које наводно припадају Тавелићу. Ова канонизација својеврсно је признање и награда Хрватском народу за вековну службу Ватикану. Фалисификовање и обмана, што је више него вероватно и у овом случају општи су “модус операнди” Ватикана и Загреба.

Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

- Кад су хрватски војници (усташе) током 1941. године тражили од Срба да предају своју имовину хрватским властима, Мујо Пашић (судија из Мостара) је дотерао бицикло и рекао: “Ја нијесам човјек берзе и спекулације. Стари су ми били Срби, српски мислили и осјећали – и кад је свањивало и смркавало, како за вријеме Југославије, тако и под Турском и Аустријом. И ја не могу ништа друго бити. Ваше наређење односи се и на мене и ево вам бицикло”.

Слободан Јарчевић, “Бивши Срби“, Нови Сад, 2007.

- Немци су почетком 1941. године заробили 200.000 југословенских војника, махом Срба, јер су хрватске заробљенике ослобађали и слали у домобранске јединице. Отпор Краљевине Југославије био је немогућ због унутрашње поделе, чему у прилог сведочи дочек немачких окупационих трупа у Загребу, ком приликом су срдачно дочекани од хрватског становништва.

Тито, Михајловић и савезници, 1941-1945 Валтер Робертс, Београд 2013

- Март 1941. године, у усташком листу "Побједа осовине", каже се: "...сад је вријеме да и ми Хрвати остваримо наша права и престанемо једном за увек бити плен, колонија Србије и обећана земља Жидова..."

Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

- 10. априла 1941. на радио Загребу од стране Славка Кватерника проглашена је НДХ (марионетска, вештачка творевина нацистичке Њемачке) кроз управљање и диктатуру Анте Павелића.

- Њемачка политика "Завади па владај" (Хрвате и Србе, Хрвате и Италијане...) видљива је из дневника генерала Глајза од 14. априла 1941. а сведочи о кратковидости хрватске

интелигенције који су вијековима подложни утицајима Рима, Пеште, Беча, Берлина који су добрим дијелом и заслужни за "злу крв" међу Хрватима и Србима, а Хрвати су играли у тој причи "тупо оруђе" црквених световних власти.

Peter Broucek, "Ein general im Zwielicht", 1988.

- 13.април 1941. године Павелић изјављује "Ми немамо и никад нисмо имали никакве везе са Србима. Од Срба се разликујемо и по религији и по физичком изгледу. Тешко је побркати једног Хрвата са Србином. Ми нисмо Славени." Германизација је учинила своје.

Фикрета Јелић-Бутић, "Усташе и НДХ", Загреб 1977.

- 18. априла 1941. донешен "закон" у НДХ којим се дозвољава отимачина јеврејске и српске имовине.

- Прво масовно истребљење недужног Србског становништва десило се у Бјеловару , 27/28.април 1941. када је око 190 Срба свих узраста и полова стрељано.

"Krajina Chronicle, A History of Serbs in Croatia Slavonia and Dalmatia", Срђа Трифковић, 2010. године

- У брзојаву од 14. маја 1941. њемачки посланик Зигфрид Каше преноси свом министарству жељу Славка Кватерника да се територија НДХ прошири на арбанашке земље и Рашанске. Из тог периода постоји Кватерникова изјава која свједочи у прилог Кватерникове усташке идеологије "...од Салбуршких Алпи до Косова и Албаније да се развије застава "чисте" неоскврњене Хрватске..."

Геноцидом до велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- 18. маја 1941. године Павелић са ближним сарадницима у званичној посјети италијанском краљу Виктору Емануелу III од кога тражи да од свога племства одреди племића који ће понијети као законити владалац "куну" Хрватске. За ту улогу

одређен је Аимон ди Савоиа, војвода од Сполета који постаје Хрватски краљ, а додаћемо и детаљ , да новоизабрани краљ никада није крочио у Хрватску. Овим чином приказује се профил Хрватске нације која није у стању да функционише без господара, те попут добро истренираног пса овим чином враћа се свом господару.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- 18. мај 1941. године , папа Пијо XII свечано дочекује уз постројену гарду Анту Павелића и усташку делегацију. Ватикан се попут курве кроз историју провлачи, приклањајући се јачем и ономе који више плати.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- Фрањевачки свештеник Вјекослав Симић послат 21. маја 1941. у Книн са програмом да "Побије све Србе што прије" . Свједочење италијанског команданта дивизије, "Ил Темпо", 9.9.1953.

- Сведочанство о антифашистичком (српском) устанку у Југославији током 1941. године су свакако српска села Чапља, Кијево и Мајдан (боснаска крајина) која су на самом почетку окупације пружила отпор НДХ , ком приликом је истребљено становништво, а међу истакнутим усташама приликом дивљачког покоља истакао се хасан шабић, кога је усташки стожерник Виктор Гутић наградио за почињена злочиња.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- Католички свештеник у Удбини , Мате Могуш током 1941. године распаљује окупљену масу поводом насилног католичења Срба, следећим речима : "...до сада смо католичку вјеру градили молитвеником и крстом, а сада је дошло вријеме да радимо пушком и револвером..."

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- Мај 1941. на митингу у Санском Мосту др. Виктор Гутић ,

усташки комадант за Бања Луку изјављује “Нема више српске војске, нема више Србије. Нема геца наших крвопија, нема циганске династије Карађорђевића, па и код нас ускоро друмови ће пожељети Србља, али србља више бити неће. Издао сам драстичне наредбе за њихово потпуно економско уништење , а слиједе нове за потпуно истребљење...”
Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

- 5. маја 1941. године петорица муслимана из Рашке (Србија) у име муслиманапоменуте регије упутили Павелићу и потпредсједнику НДХ, Куленовићу преставку у којој се тражи сједињење 9 котара Рашке са НДХ. Толико о муслиманима у Србији, која се поњела као мајка дојиља која змију отовницу држи на њедрима.

Архив БиХ, Комисија за ратне злочине, бр. 55440, Окружни суд Сарајево
Фикрета Јелић-Бутић, “Усташе и НДХ“, Загреб 1977.

- "...ова држава, наша земља , само је за Хрвате и за никога другог. Неће бити начина које нећемо користити да је истински учинимо нашом..."

Милован Жанић (усташки министар), Нова Градишка, 3. јун 1941.

- 15. јун 1941. године на усташком митингу у Салавонском Броду Миле Будак свједочи о учешћу католичких свештеника у разоружавању војника Краљевине Југославије. Чиме имамо директну потврду да је католичка црква у Хрватској поистовјетила се у духу "хришћанства" са програмом Јасеновачког стратишта.

Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

- Писмо посланику НДХ у Риму Перићу, 24. јуна 1941, М. Лорковић, пише "Њемачко-руски рат сматрамо за нас изванредно повољним, јер ће с једне стране тиме питање прехране Европе бити потпуно осигурано, док с друге стране у

сусједству Балкана умјесто србофилске Русије долази Украјина". Још један од доказа да је историја путоказ будућности, мислећи на тренутно стање око Украјине. *Фикрета Јелић-Бутић, "Усташе и НДХ", Загреб 1977.*

- Јун 1941. године у Загребу се формира владиним декретом бр. 11.689, посебан верски одсек задужен за покатоличавање на чијем челу се налазио фратар Дионис Јуричевић. Католичка црква имала је активну улогу у истребљењу Срба.

"Надбискуп геноцида", Марко Аурелио Ривели, Јасен, Никшић 1999, стр. 142

- "Католички лист" 29. јуна 1941. др. Милан Будак (министар за наставу НДХ) изјављује, "...ил' се поклони или се уклони..." коментаришући постојање Срба на митингу у Вуковару, *Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.*

- 4. јула 1941. на састанку Политбироа у Београду одлучено да КПЈ крене у борбу против окупатора, на просторима Србије, Црне Горе и Босне. Приметиће те изостанак Хрватске. Такођер упада у очи да први покрети отпора и партизана и четника у раскомаданој Југославији настају на простору старе Србије (Рашка-Ужице-Вишеград-Краљево) готово искључиво српски кадрови чине устаничке војске.

"Тито, Михајловић и савезници, 1941-1945" Валтер Робертс, Београд 2013.

- Наређење издато 7. јула 1941. упућено властима НДХ у Илоку гласило је "Хапшење доле наведених особа (Срба) са свим члановима уже породице, укључујући и децу, те под оружаном пратњом спровести у логор у Сиску.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- На јавном скупу у Госпићу 2. маја 1941. Миле Будак говори: "...Трећину Срба ћемо протерати, трећину поклати и трећину покрстити..."

- 25. јула 1941. године министарство унутрашњих послова забранило је употребу ћирилице на територији НДХ. Сви јавни натписи били су уклоњени, чак и они на надгробним споменицима.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- 27. јула 1941. године др Младен Лорковић, министар спољних послова НДХ, на митингу у Доњем Михољцу изјављује "Хрватски народ мора се очистити од свих елемената који су за тај народ несрећа....то су наши Срби и Жидови".

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- Јул 1941. Славко Степинац прима акт из Рима о планираном покрштавању Срба у Крајини. Рехабилитујући осуђеног нацистичког злочинца Славка Степинца, савремена Хрватска продубљује сукоб са србским народом и сврстава се у наследицу фашистичке доктрине која се огледа и у етничком чишћењу Срба из аугуста 1995.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- У Сарајеву је 1941. године јуриш уличне руље на главну Сефардску синагогу („Темпл“) уследио одмах после уласка окупационих трупа. Однели су и бакарни кров. Од 10.000, рат је преживело 1.400. Ликвидација је почела пре почетка холокауста у осталој Европи. Толико о добронамерним муслиманима и Хрватима у Сарајеву.

- У јулу 1941. италијанска војска разоружала је усташки гарнизон у Требињу и дозволила српској војсци (четницима) да уђе у град 1. аугуста 1941. На тај начин сачувано српско становништво.

Извјештај, Генерала Ренца Далмаза, командант Шесте армије италијанске војске смеишене у Дубровнику

- Аугуста 1941. је формиран концентрациони логор Јасеновац, Земаљска комисија Хрватске, основана 1945. констатовала је у извештају Међународном војном суду у Нирнбергу, да је број жртава између 500.000 и 700.000 . Жртве логора били су Срби, Роми и Јевреји. Од децембра 1941. до априла 1942. у Јасеновцу, усташе су побиле 19.544 дечака и девојчица српске националности. Међународна комисија за истину о Јасеновцу је утврдила да је убијено преко 700.000 Срба, 23.000 Јевреја и 80.000 Рома међу којима је било 110.000 деце.

Земаљска комисија Хрватске за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача - Злочини у логору Јасеновац, Загреб 1946, штампано издање, СП Јасеновац, НИП "Глас" Бањалука, 1980.

- 5. августа 1941. повлачећи се из личког Дивосела преко Велебита усташе су убиле 565 жена и дјеце у скривеном збјегу који су се склонили од њиховог животињског терора.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- До 20. аугуста 1941. у Ливањском крају побијено је 5.600 Срба свих узраста. На монструозне начине које не желимо помињати . У покољу се истакао католички свештеник Срећко Перих који је том приликом изјавио "Браћо Хрвати, идите и кољите све Србе, најпре закољите моју сестру удату за Србина... а онда дођите к мени у цркву гдје ће вам сви гријеси бити опроштени..."

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- Аугуста 1941. у село Церемошњак (Нашице) дошао је свештеник фрањевац Сидоније Шолза који је превјерио након бруталног убијања домаћина и одвођења у логор чврстих у вјери Срба, остатак села на католичку вјеру. По истој рецептури превјерено је и неколико околних села и велики дио Нашичког среза, Пожеге и др. Данашњи Хрвати на том

простору чак и поред сведочења и доказа о свом поријеклу остају искрени католичкој цркви, али ко изда једном издат ће и други пут.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- Генерал Виторио Амбросио, командант Друге армије у својој зони одговорности разоружао је усташе 30. августа 1941. и дат им је ултиматум до 1. септембра 1941. године да напусте Другу зону (Далмација и Херцеговина). Србима је враћена одузета имовина, отворене су цркве, а најважније сачуван је живот.

*Le Operazioni delle Unità italiane in Jugoslavia - 1941-43, Salvatorea Loi... La vicenda italo-croata nei documenti di Aimone di Savoia - 1941-43
Nicolo Amoreti*

- Џафер Куленовић и Хамдија Бешлагих (Бањалучки муслимани) министри у Павелићевој влади НДХ заједно са још 60 потписника муслимана послали су 12. новембра 1941. протестно писмо због третмана према Србима. Сведочећи о безумном насиљу и поредећи га са шпанском инвикзицијом.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- 17. новембра 1941. изабран је одбор за покатоличавање православног становништва на простору НДХ. Уз благослов надбискупа Степинца кога Ватикан намјерава прогласити светцем.

- Политички потковани Хрвати, чланови КПЈ почетком 1942. године преузели су вођство крајишких Срба организованих 1941. године у отпор јер је комплетна српска интелигенција (свештеници, учитељи...) погубљена од стране усташа остављајући отворен простор агентима коминтерне да стану на чело НОР-а. Само на подручју Јадовна убијена су 72 свештена лица, а на простору НДХ у периоду 1941/45 укупно убијено 213 свештеника.

Светозар Ливада, Кордунски реквијем, Загреб 2006, стр. 158/159/163

● 20. децембра 1941. амерички предсједник Рузвелт обавјештен од стране амбасадора краљевине Југославије г. Фотића о звјерствима и злочинима почињеним над српским становништвом у Хрватској.
“Тито , Михајловић и савезници, 1941-1945“, Валтер Робертс, Београд 2013, стр. 65.

● Крајем децембра 1941. пред дочек нове године на загребачком Каптолу, надбискуп Степинац слиједи идеологију католичке цркве и изјављује "како је Хитлеров агресивни поход на Русију , операција , која је била потребна да се изреже отровни чир..."
Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

● Децембра 1941. године свештеник фрањевац Отон Кнезовић у свом писму Павелићу забиљежио је "приморски градови, далматински, грдна су мјешавина старих Латина, Влаха , Италијана, Славена и Хрвата, па је из те смјесе изашао посебан сој људи који нису никад били Хрвати, нити су осјећали за хрватску државу..."
Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

● Министар правде у НДХ Мирко Пук , изјавио је у сабору 25. фебруара 1942. године, "чим је хрватска државна влада дошла, прва јој је дужност била да тај елемент (Србе) ... врати натраг одакле је дошао..."
Јован Пејин, “Колонизација Хрвата на српској земљи у Срему , Славонији и Барањи“, Сремска Митровица 1997.

● 7. фебруара 1942. године у руднику Раковац (Бања Лука) убијено је крамповима 52 српска радника, након чега су окупљене усташе са католичким свештеником вјекославом филиповићем направили покољ у селу Дракулић убивши готово сво становништво, 1.500 жена , деце и људи.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

● 8. јуна 1942. у кордунашком месту Тоболић, општина Слунђ је формирана прва пролететска бригада са 1100 бораца, од тога је 28 било Хрвата. Готово до краја 1943. у партизанским јединицама на подручију авнојевске Хрватске преовладаваће Срби. Такву статистику признају и хрватски историчари.

Светозар Ливада, Кордунски реквијем, Загреб 2006, стр. 112.

Др. Ђуро Затезало, „Ослободилачки рат народа Југославије 1941–1945“. књига 1, стр. 28.

● Сведочење учитељице Љерке Зибар о покољу у Глинској цркви јула 1941. године најбоље сведочи монструозности хрватских војника током Другог свј. рата: “Пред вечер концем српња 1941. пред нашом гостионицом зауставио се камион у коме су се довели усташе Јанко Кихалић, Стево Крешталица и Пајо Крешталица који су били пијани. Јанко Кихалић питао ме у кухињи да ли имам вруће воде. Питала сам га зашто му то треба. Он је показао човјечије срце и тражио да га се испече. Срце је било замотано у некој крпи, а по причању гостију биле су ту и људске очи. Моја пасторка Вера Зибар није дозволила да се срце пече.“

Светозар Ливада, Кордунски реквијем, Загреб 2006, стр. 83

● 12. јул 1942. године у мјесту Јастребарско (Загорје), формиран је логор за српску децу који је јединствен као такав јер није забиљежен у историји такав нехуман и стравичан приступ према деци. Битно је истаћи да је логор био под управом католичких часних сестара конгрегације св. Винка Паулског. За непуних месец и по дана умрло је 768 деце (по изјави гробара Фрање Иловара, који је био плаћен „по комаду“!).

Никола Николић, "Козарачка дјеца", Загреб 1979.

Видео сведочење Павла Петровића Паје, учесника ослобађања трагичног логора

● Писмо др. Исмета Поповца, 21.јула 1942. године Дражи Михајловићу о ставу муслимана према НДХ и четничком покрету коме је и сам др. Исмет припадао: “Овом приликом хоћу да Вам подвучем једну важну чињеницу, а та је, да муслимани никада нису као цјелина и путем неког свог квалификованог форума признали хрватску државу. Што су учинили појединци па и неки истакнути, учинили су то на своју руку, и без консултовања било народа, било својих политичких истакнутих истомишљеника. То признање и та сарадња, макар и појединаца, ускоро су изгубили сваки стварни дубљи значај, јер је демантовано познатим резолуцијама истакнутих муслимана из готово свих мјеста Босне и Херцеговине, који потписах резолуцију не само истакнути Срби Муслимани, већ и велика већина оних Муслимана који су се у Југославији истицали као Хрвати — Муслимани. Значај ових резолуција може се оцијенити истом онда, ако се узму у обзир све околности под којима су оне писане, а те су непостојане икакве политичке слободе, нити какве личне и друге сигурности у држави Хрватској“.

Архив Зборника докумената Војноисторијског института у Београду, Књига 1., VII, Ца, к. 171, рег. бр. 26/2 - БХ-В-2046).

● Према сопственом сведочењу фра Мирослав Филиповић у усташком логору Јасеновац за неколико месеци 1942. године, заклао је око 30.000 Срба.

● 3. септембра 1942. Теодор Рузвелт, председник САД, се обратио Међународном удружењу студената у Вашингтону и између осталог, говорио о борбеном духу у Норвешкој, Холандији, Белгији, Француској, Чехословачкој, Пољској, Србији и Грчкој. Чињеница да је председник помињао Србију пре него Југославију, а да при том није поменуо Хрватску, узнемирила је хрватског подпредседника при југословенској

влади у избеглиштву до те мере даје изразио своје негодовање америчком амбасадору.

Тито , Михајловић и савезници, 1941-1945 Валтер Робертс , Београд 2013, стр. 95

● 18. септембра 1942. директор Канцеларије за ратно информисање САД, Елмер Дејвис сазива састанак свих уредника српских, хрватских и осталих југословенских новина у САД, како би им рекао да забораве на разлике и да се уједине као прави Американци, како би се добио рат и оставиле по страни европске неслоге. Састанак је сазван због заостравања српско-хрватских несугласица и „сукоба“ око улоге у Другом свј. рату југословенских народа у САД.

Тито , Михајловић и савезници, 1941-1945 Валтер Робертс , Београд 2013, стр. 94

● Октобра 1942. године 800 породица из Даља превјерено је на католицизам, чему је кумовао католички свештеник Петар Берковић.

Виктор Новак, “Magnum Crimen”, Београд 1948.

● 11. марта 1943. Тито шаље у штаб 717. немачке пешадијске дивизије у Горњем Вакуфу изасланство дивизијском генералу Бенингнус Диполду. Изасланици комуниста су генерал Коча Поповић, Милован Ћилас и др. Владимир Велебит, који су под маском размјене заробљеника са извјесним немачким агентом Хансом Оттом, понудили немцима обуставу напада на пругу Загреб-Београд, а нуде им отварања фронта само са четницима. Изјашњавају се да нежеле улазити у борбу против НДХ . Такођер нуде заједничку борбу против Британаца ако се искрцају на Јадрану. О овоме дијалогу сведочи немачки меморандум објављен у наведеној књизи.

Тито , Михајловић и савезници, 1941-1945 Валтер Робертс , Београд 1987, стр. 129

● 14. марта 1943. председник САД, Теодор Рузвелт на вечери са британским секретаром иностраних послова Идном и помоћником председника Харијем Хопкинсом изјавио:
“Председник, сматра да Србија... треба да буде независна, а да Хрвате треба ставити под старатељство“.

“Тито , Михајловић и савезници 1941-1945“ , Валтер Робертс, Београд 1987, стр. 119

● 25. марта 1943. године немачким авионом из Сарајева за Загреб одлетели су др. Владимир Велебит и Милован Ћилас на преговоре са немачким генералом Глајзе фон Хорстенауом и његовим штабом. Од Хитлера стигла је обустава даљих преговора са партизанима. Каква би историја Југославије била да су партизанске јединице поменутих преговорима јасно ставиле на страну фашистичких снага на Хелму (Балкану) засигурно би се тим чином четничке јединице лансирале у први план одбране.

„Тито , Михајловић и савезници,1941-1945“, Валтер Робертс , Београд 1987, стр.131

● Новембра 1942. Тито шаље у штаб 717. немачке дивизије изасланство, Кочу Поповића, Милована Ћиласа и Петра Велебита да под маском размјене заробљеника, понуде немцима обуставу напада на пругу Загреб-Београд, а нуде им отварања фронта само са четницима. Изјашњавају се да нежеле улазити у борбу против НДХ . Такођер нуде заједничку борбу против Британаца ако се искрцају на Јадрану.

Валтер Робертс, “Тито, Михајловић и савезници“, 1987.

● "... усташе су починиле животињске злочине не само против мушкараца способних за војску , већ и против немоћних, старих, жена и деце ..."

Из извјештаја гестапоу за Химлера, Буро Рам, “Кроатиен, 1941-1942“, стр. 144.

- 1943. године операције “План Вајс 1,2,3“, немачке команде као непријатеље на Хелму (Балкан) признаје само четнике и првенствено види Србе као непријатеље, јер су према њиховом тумачењу и четници и партизани заправо Срби.
“Тито, Михајловић и савезници, 1941-1945“, Валтер Робертс, Београд 1987.

- Масовне злочине у НДХ, које су демантовали хрватски министри у југославенској краљевској влади у егзилу, потврдио је вископозиционирани католички свештеник др Крунослав Драгановић, организатор „Пацовских канала“ којима је хиљаде усташких и нацистичких злочинаца побегло у јужну Америку.

"Кад сам дознао за многобројна и тешка дела у више места у земљи, највише против српског елемента, сматрао сам својом људском и кршћанском дужношћу изнети те ствари пред др Павелића као шефа државе и шефа усташа, те одлучно затражити да те страхоте престану... „Част Хрватског народа је укаљана, невино проливена крв вапије за осветом. Јадни хрватски народ који ће сутра плаћати оно што се данас чини у његово име“

Из личног дневника Крунослава Драгановића, 1941.

- Током II свјетског рата само са простора Кордуна страдало је 6.608 српске дјеце од стране фашистичких злочинаца међу којима су се истицали хрватски-усташки зликовци.

Светозар Ливада , “Кордунски реквијем“, 2006 Загреб

- “До половине 1943. Срби су били основа организиране војничке борбене снаге у Хрватској“. Чињеница је да Срби у насталом времену имају навику да изнова и изнова доказују необориве тврдње као претходно наведене , којом се јасно ставља на знање ко је заправо организирао отпор у

фашистичкој НДХ и који народ доминира у партизанским јединицама Хрватске, те смо сведоци захвалности хрватског народа српском народу на поменутом ослобађању од фашистичке творевине 1941-1945 у догађајима из 1991-1995. Светозар Ливада, *“Кордунски реквијем“*, Загреб 2006, стр. 432

- Реч "четник" према једном од извора настала је као позајмица из пољског језика и означава герилског ратника, а скована је за потребе Грбаљског устанка 1848. Године у Боки Которској, против Бечке царевине. Сковао ју је дубровчки Србин Матија Бан који је био католичке вероисповести, али свијестан своје народности, а по коме данас део Београда носи назив Баново брдо.

Антун Абрамовић, хрватски професор историје

- Током 1945. године Министарство колонизације ФНРЈ захтевало од народне владе Хрватске да упозори подручне органе власти на простору Крајине на правилно поступање са Србима повратницима, јер је било опструисање локалних власти према Србима. Посебно да нагласимо да су српске жене и мушкарци након завршетка рата одлазили у милицију и сведочили да су поједини народни одборници и други представници власти у ФНРЈ починили злочине под симболом НДХ, тј. да су били усташе током ратних година.

Геноцидом до Велике Хрватске, Василије Ђ. Крестић, Нови Сад 1998.

- За подручје општина Слуњ и Вељун (на Кордуну) у антифашистичкој борби током Другог свј. рата страдало је 9.852 Србина и 236 Хрвата, чиме је јасно исказан састав јединица НОБ-е.

Светозар Ливада, “Кордунски реквијем“, Загреб 2006, стр. 71, 72

- Једно од сведочанстава о умешаности католичке цркве у геноцид догодило се јануара 1946. године, када су оперативци ОЗНЕ у фрањевачком самостану на загребачком каптолу ,

испод исповедаонице пронашли 36 сандука са предметима од племенитих метала (златно и сребрно прстење, ланчићи, зуби) опљачканих од Срба и Жидова у усташким логорима.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- Јосип Броз Тито је све време рата водио преписку са усташким вођом Павелићем. Када поменута преписка угледа светло дана посведочиће о договору између комунистичке Југославије и усташа и о прихвату усташа у партизанске јединице. Та писма су у поседу Павелићевих ћерки Вишње и Мирјане и супруге Срећка Пшеничника.

Марко Ручнов, "Зашто Јасеновац", Београд 2001. стр. 13.

- 1945-1947. године око 60.000 Срба расељено је из Војне Крајине на територију сјеверне Србије, а незванични подаци говоре о далеко већем броју. Зашто баш са тог простора и то баш Србе неизбежно је питање. Као ехо допире глас усташе Миле Будака "...трећину протјерати". Тако је усташка-нацистичка доктрина настављена и после Првог св. рата, а за време толико хваљене комунистичке Југославије.

- Међу Хрватима има оних који су били довољно умни да разликују истину од апсолутне лажи; "У првом реду ми смо то говорили нашем високом клеру и господи бискупима ; вјерујте господо шта хоћете и како хоћете , али не вјерујте да вам ми вјерујемо да ви вјерујете у интересе нашег народа. Ви вјерујете у интересу Ватикана, а Ватикан је досљедан и хладнокраван непријатељ нашег народа"

М. Крлежа, "Република" бр. 2, 1947.

- У периоду 1945-1949 ни једна фабрика није постојала у српским срединама Војне Крајине, већ искључиво у већински хрватски предјелима.

- Док је још била у саставу СФРЈ, Босна и Херцеговина је

славила Дан устанка народа Босне и Херцеговине сваког 27. јула у години као сјећање на устанак 1941. у Босанској Крајини. С обзиром на то да је устаника било око 20.000 Срба, а остали националности само 93, не може се говорити и писати “о свенародном устанку”, него о устанку Срба Босанске Крајине. Од 93 несрба у устанку било је: муслимана 49, Хрвата 37, Јевреја 5, Њемаца 1, Словенаца 1.

- 1950. године на Кордуну, партизански ветерани Миле Деврња и Милан Божић (Крајишници) подигли су народни бунт против намета хрватско-комунистичке власти којим је оптерећен крајишки сељак (страдалник). Божић и Деврња су стрељани, а остали осуђени на дугогодишњу робију. Многа устаничка села су расељена.

Проф. др Вера Кржишник-Букић: "Цазинска буна 1950.", Љубљана 1993.

- 17.12.1952. влада СФР Југославије прекида дипломатске односе са Ватиканом и упозорава га на његову одговорност за тај исход. Овдје је битно истаћи да се Ватикан заузео у борби против комунизма, да се одрекао и свештеника који су били блиски тој идеологији, а уствари читаво време рата Ватикан је помагао усташе и фашисте у илегалу.

Виктор Новак, "Magnum Crimen", Београд 1948.

- лексикографски завод ФНРЈ из Загреба у четвртој књизи "Енциклопедије Југославије", из 1960. године израдио је географску карту Хрватске са придруженом Босном и Херцеговином.

Геноцидом до Велике Хрватске, Василије Ђ. Крстић, Нови Сад 1998.

- 31. јула 1966. Иван Стево Крајчић, представник Хрватске на отварању Маузолеја у Јасеновцу незнајући да су микрофони укључени, рекао: “Овде смо вас премало побили”.

Марко Аурелио Ривели, "Надбискуп геноцида", Никшић 1999, стр. 99

- 1967. године потписана "Декларација о називу и положају хрватског књижевног језика", у којој се захтијева замјена двонационалних назива језика, тј. да стоји само хрватски, намјесто "српскохрватски" . Иницијатори: Крлежа, Туђман, хољевац...

Објава Декларације о називу и положају хрватског књижевног језика у загребачком Телеграму бр. 359, 17. марта 1967.

- 1971. године настаје МАСПОК антисрпски (тражили искључење српског језика из употребе) и антијугословенски покрет у Хрватској и западној Херцеговини са израженим националистичким и сеционистичким идејама. Тај покрет су предводили Савка Дапчевић-Кучар, Мирко Трипало, Фрањо Туђман, Јанко Бобетко, Бруно Бушић, Дражен Будиша и др. Хрватски усташки емигранти су убацивани на територију СФРЈ, односно Далмацију, Лику и Херцеговину са циљем прављења диверзија (уништавање друштвене и приватне имовине...).

- Хрватски комунисти 23. маја 1980. године укидају Српско културно друштво "Просвјета",
Републичка конференција, социјалистичког савеза радног народа Хрватске, Загреб 1990.

- Након победе Фрање Туђмана и ХДЗ-а на изборима 14. маја 1990. године, почиње отпуштње Срба са посла истовремено се присиљавају да потпишу (пажљиво смишљену) провокаторску "декларацију о лојалности" нове проусташке власти у Загребу која је преко ноћи васкрсла и усташко-фашистичку симболику (грб шаховница) поред фашистичке методологије рада. Уследила је подела оружја члановима странке ХДЗ (најава геноцида), почињу напади и претње, разбојништва и убиства. Усташки симболи се појављују на сваком кораку, слике усташких злочинаца се каче јавно, одјекују усташке песме...

Што резултира формирањем линије самоодбране прво у Сјеверној Далмацији и Лици, а затим и остатку Војне Крајине.

- 9. октобра 1990. почиње акција илегалног наоружавања СР Хрватске, преко Мађарске, Аустрије и Јадрана... А оружје је куповано из земаља бившег Варшавског пакта и Јужне Америке. Ову акцију су водили Мартин Шпегељ и Јосип Бољковац министри у хрватској влади. Постоји и снимак који је КОС ЈНА снимала на полигону ЈНА у Гакову и објавила 27.1.1991. Ту се причају планови за обрачун са ЈНА и Србима.
- 22. децембра 1990. Хрватски сабор проглашава тзв. Божићни Устав, у коме Србе претвара у националну мањину на територији републике и уводи нацистичка обиљежја (НДХ) као државне симболе.
- 1992. године Хрватски сабор је усвојио Закон о опросту, којим су помиловани сви хрватски злочинци огрезли у српској крви током последњег истребљења Срба на простору Крајине, а Срби се осуђују и за само учествовање у претходном грађанском рату. "Кадија те тужи, кадија те суди", као ехо допире народна пословица иза давнина, а правни поредак ЕУ подржава хрватско реваншистичко право.
- Предсједник Хрватске Фрањо Туђман, у свом политичком програму који је дјелимично изнијет у његовој књизи 1996. године „Беспућа повијесне збиљности“ сматрао да: „Етноцид може бити користан јер доводи до хомогенизације нације“. Управо та горе поменута персона позивала је Србе да остану у својим кућама, за време геноцида Крајине у лето 1995.
- 3. октобар 1998. године актуелни папа Јован Павао II проглашава кардинала Алојзија Степинца блаженим, са тенденцијом да га уврсте у ред светаца у католичком календару. Пљујући у лице српском народу овом одлуком јер

поменута особа је у време НДХ била на функцији загребачког надбискупа. Овом дрском одлуком кривовјераца у Ватикану јасно се повлачи граница на Балкану. Послушни Хрвати морају се наградити под сваку цијену, јер њихова улога (католичке цркве) у насилном католичењу и егзикуцијама српског народа током Другог свј. рата опште је позната и нису потребне никакве додатне референце којима би се доказивала поменута истина.

Марко Аурелио Ривели, "Надбискуп геноцида", Никшић 1999.

Two Beasts, Three Deadly Wounds, and Fourteen Popes, Russell R.

Standish, Colin D. Standish

1317-1579

Масовније насељавање Српске Крајине (Баније, Кордуна, Славоније) било је у време када су од Хрватске остале три сиромашне жупаније. Тада је Србима гарантовано право на вјеру и народност од стране Аустро-Угарске круне, поред тих права постојао је и низ других повластица које су мамиле Србе да се населе на пушта пространства Аустро-Угарске царевине. Потребно је нагласити да су на поменутих просторима Срби претходно живјели, али изложени Ватикану многи примише католичку вјеру, а касније хрватску народност, видећи хрватство само као грану српске нације. Да се закључити да чак и чувена сељачка буна Матије Гупца има у себи дух српства, тј. слободарски полет који су доњели Срби у хрватске крајеве Загорја те Међимурја. Очигледна је љубомора и завист хрватског сељака (кмета) који гледа придошле сељаке Србе који уживају права и

привилегије да им чак ни властела (Зрински и Франкопан) не може ништа.

Та завист вјековима је чучала у Хрватском генетксом коду и прокуљала на површину 1914-1941-1991. године подстакнута манипулисањем Берлина и Ватикана.

1601-1899

У административним предметима Православна црква назива се (грчко-источна), Срби се називају (Власи) или (Хрвати православни), национални симболи забрањивани, а неријетко и преиначени, а ћирилица маргинализована. Вукући пажљиво испланирано фигуре на шаховској табли, Хрвати су задавали шах кроз читаву историју српском народу, али су и губили политичку стабилност и утицај у Војној Крајини, која им је измицала због снажне србске постојаности и самосвјесности те због Беча који је дословце спашен тампон зоном у Крајини наспрам војно снажнијег Османског царства, захваљујући Србима Крајишницима.

Сваким сукобом са Турцима, Французима, Италијанима и др. са којима је ратовала монархија позивани су Крајишници у рат. Одмах за тим позивом усљедило би потврђивање привилегија и права која су уживали Срби у Војној Крајини, а која су гарантовала достојанство и опстанак српском народу. Сваки склопљеним миром, када је престајала потреба за ратницима Војне Крајине привилегије би се зауздавале, преиначиле, поништавале и занемаривале. Бечка влада и Хрватска властела на свим пољима; финансијском, вјерском па и људском ломили су и атаковали на Србски народ.

1914-1918

Да Хрватска не може опстати у облику (данашњем) били су свијесни Хрватски историчар Вјекослав Клаић, Антун Радић, Фрањо Супило, геополитичар Иван Пилар, мислећи на територијалну распрострањеност, њен положај и облик. При том вјерујући да Хрватска као територијално подручје треба да тражи ослонац у Босни и Херцеговини на коју се физички ослања.

Ратне године Првог св. рата показују колико су Хрвати били и остали понизне слуге њемачког народа, а да су поражен народ и асимилован, свједоче објекти попут катедрале Стјепана и Ладислава у Загребу, ради поређења то је исто као да Срби именују свој храм султана Орхана или Мурата или Франца Јозефа који су их угњетавали и истребљивали. Званични Рим не признаје католичка светилишта попут чувеног Међугорја што је још један у низу маћехиног односа Рима према Хрватима.

Додоказе њихове потчињености Ватикану, Бечу и Будимпешту можете наћи на сваком кораку кроз "лијепу њихову" иако Хрвати мора им се признати имају стила па су те своје слабости лијепо упаковали, за разлику од Срба.

1918-1939

После 1878. на Балкану јављају се две србске државе, а Хрвати још увијек чисте ципеле мађарима и сновијају под самаром аусторугарске власти, уздижући своју љубомору коју ће испољити злочинима у Мачви 1914, покољима у Јасеновцу 1941, Глинској цркви 1941, црква на Коларићу 1942, село Дракулић 1942, Корићка јама 1941, јама Капавица 1941 Иритирала их је морална супериорност Срба који су им увијек

били ослонац (сељачка буна, рат са мађарима 1848/49, одбрана од турака током 300 година, народни покрет 1883. и 1903. итд...) пре него камен спотицања. Таква супериорност свести и морала изазвала је хрватску немоћ која се осликавала у камама и пиштољима зликоваца I и II свј. рата.

Крајем 19. вијека за потребе Краљевине Југославије настаје парола "једна нација са три имена", а за потребе социјалистичке Југославије (комунистичке) настаје парола "братство и јединство свих наших народа и народности". Од свих народа у обе Југославије једино су се Срби упецали на бачену шаргарепу и били истинске присталице Југославенства.

Ипак, у току овог раздобља било је чврстих покушаја хрватског народа да се отме из канџи Ватикана, али били су преслаби. Те покушаје и стање хрватске народности према католичком Риму нај боље описује дјело "Велики Злочин" од Виктора Новака, иако то дјело заправо покушава усташе раздвојити од хрватског народа, али Хрвати се слијепо држе католичке цркве која их је водила кроз покоље недужних током I и II свј. рата.

1941-1945

Из пораженог и подређеног положаја током Првог св. рата, Хрвати успијевају шаховницу замјенити звијездом и прикрити своје злочине и националистичке тежње инфилтрирајући се у модерно про-југословенско друштво. Ту транзицију потпомогли су лакомислени Срби код којих је изражајно одсуство националне идеје и јединства која би прозвала хрватски народ за почињена звјерства. Национализам Хрвата био је толико оштар и груб током југословенске ере да бode очи (МАСПОК, грб шаховнице задржали, покушаји истицања хрватског језика итд.)

Њихов дивљачки опус улази у културу (филм, музика) и спорт те на саму улицу, а све то покушавајући оформити нацију кроз измишљене језичке форме и фалисификовање историје. Уосталом како их је и учила католичка црква вјековима уназат. Осврнимо се на кратко на свјетску позорницу. Упечатљиви су енглези који формирају "казнене експедиције" током различитих ратних сукоба како би истакли своје правне темеље и морално право у конкретном сукобу и самим тим симболичним називом за своје трупе играјући психолошке игре са противником. Познате су њемачке казнене експедиције, војне јединице и "казнено" бомбардовања Београда током Првог св. рата. Срби мало придају пажње самим називима тих експедиција, али ако погледате термин "казнени" схватићете на који вас начин доживљава тај народ. Погледајмо последње окупације и агресије америчке војске којима претходи битка у фотељама, тј. формално-правно дјотеривање, шминкање околности и чињеница којима се посље маше на тв екранима. Хрвати за разлику од Срба користе историјске читанке и примјењују сакупљена знања. Прве устанке током Другог св. рата подигли су Срби као одговор на животињска звјерства која су спровидиле усташе. Званичници Југославије игнорисали су чињенице из Хрватске и устанак приписали младим комунистима Хрватске. Комунистичка партија послала је у смрт хиљаде Срба (контрамјера немаца, стрељање срба 1:100) интересантна је чињеница да су Срби једнако страдавали и у Хрватској и у Босни и у Србији. Наиме за отпор комуниста и њихове акције у свим случајевима готово увијек кажњавани су србски цивили у свим горе поменутих републикама, а зашто, ако је у НОБ било и других народа. Аугуста 1944. комунистички режим на челу са Јосипом Брозом укида претходно уређење југославенских територија и од Вардарске бановине формира Македонију дајући јој државност, а македонској нацији по први пута јасан идентитет. Не спорећи братским сусједима њихово право на

самоодређење без обзира у ком правцу то се кретало не можемо заобићи чињеницу по којој руководећи се формулом да нацију одређује, језик и други елементи такво право засигурно слиједује и Далматинским крајевима у Хрватској у односу на подручје Загорја у СР Хрватској. По истој формули може се произвести и далматински национални корпус, али и многи други у крајевима бивше нам државе.

1945-1990

Почетак комунистичке Југославије обиљежила је великодушност Титове диктатуре јер право на републику добили су сви субјекти у новој Југославији, махом на штету српских заједница. Тако је формирана СР Македонија и аутономне покрајине Косова и Војводине, али та великодушност је изостала код формирања Крајине која је остала у саставу Хрватске. Та великодушност се не примјећује у Истри која је вијековима припадала Италији и као таква ратом јој одузета, незаборавимо ни Далмацију, Дубровачку републику и Славонију, које су увек биле одвојени дијелови од Хрватске.

Далекосежност посљедица такве одлуке Срби су свједочили у последњем грађанском рату 1991-1995 распадом Југославије. Да је комунистичка власт била про-хрватски оријентисана види се из Истре којој није додјељена аутономија, већ је припојена Хрватској, такођер идентична ситуација је са Далмацијом. Која је кроз историју важила за засебан ентитете у односу на Хрватску. Границе титове Југославије наметнуте су још 1943. на Другом засједању АВНОЈ-е и потврђене 1945 године. Само особе слијепе код здравих очију слијепе разумом не увиђају посљедице титове отимачине и магарчења побједничког српског народа, док је поражена НДХ изашла

јача из Првог светског рата.

Недостатак националне свјести код Срба који су листом се изјашњавали као југославени изгубили су сопствени идентитет на уштрб будућности која је коштала потомке авнојских савременика 1991-1995.

Тито је недвосмислено прво био Хрват па тек онда предсједник свих наших народа и народности. У кабинету у коме је сједио, за леђима му је висјела слика сељачке буне Матије Губца. На Брионима у Истри направио је себи "ел дорадо" , док је по осталим републикама углавном убијао дивљач. Амнестирао је читаву НДХ и дозволио усташама да се прикључе новој Југославији. Признао је границе Хрватске у нешто блажем облику ратне НДХ. Већи дио одлука и потеза политичког руководства и друга Тита имао је за посљедицу угњетавање и подјармљивање српског народа. Таква је и одлука о аутономној области Косова, таква је и одлука при пробоју Сремског фронта гдје голоруке младиће из централне Србије шаље на ушанчене митраљезе. Српски народ наивно мисли ако је за време Југославије имао хлеба (сви говоре о добрим временима) да тај исти хлеб заправо није послужен као у народној пословици, превео га жедног преко воде.

1990-1995

Крајина као држава окружена непријатељском хрватском и муслиманском територијом, слаба економски. Без фабрика и сировина оријентисана на малу пољопривреду, повртларство, воћарство и сточарство, увозила је погонско гориво, одјећу, наоружање и све остало за функционисање државног апарата и њених становника.

Незапосленост је била не премостива, са 55.000 војних лица требала је да покрије готово читавом територијом отворен фронт. Слом се могао осјетити као кужни ваздух око леша. У

међувремену Хрватска јача под снажним патронатом америке (пентагон на отоку Брачу) и Њемачке.

Примирје које је убачено као кукавичије јаје од стране "Запада" на простор Крајине, заправо је провјерени модел ратовања у коме се организује нападачка сила Хрватске како би зузела српске територије и уништила цивилно становништво на истима. Беспилотне летелице надгледају крајишку војску, а агенти ЦИА обучавају зликовце како да спроведу геноциде.

Правећи се слијепим на Хрватске злочине почињене у посљедњем рату 1991-1995 обиће се Европској унији о главу, јер пригрлити змију на груди, значи да ће те ова ујести пре или касније (што су и учинили на ратиштима у Русији, Грчкој итд. за време Првог св. рата)

Сва фашистичко усташка дешавања током 1991-1995 године у Хрватској била су под пуним покровитељством Европских земаља (Њемачке) и Америке. Својом искључивости и маргинализовањем Срба "западни" политичари створили су амбис који претећи стоји међу народима Балкана. Пљуске које су Срби примили три пута: 1914-1941-1991 нису их дозволе памети. Данас је политички правац српског народа да се приључи ЕУ која у свом саставу има Хрватску, Њемачку итд. директне насљеднице Трећег рајха. Срби шурују са ђаволом и чему се могу надати у таквом друштву, само новој кланици.

● 2014-2015 време садашње

Србофорбија и србомржња се наставља. Прогони се српски језик, писмо, обележја. Затварају се Срби и расписују се потјернице за њима. Отимају се и краду српске некретнине, поседи и гробови, а чему свесрдно потпомажу хрватски законодавни и извршни органи. Покровитељ Хрватске, Европска Унија шути.

Када сутра својој дјечи будете говорили о Србима и србској нацији, поучите их прије свега да човјека не одређује нација ни вјера, не одређује га дебљина банковног рачуна. Човјека одређују његова дјела.

Хрватски народ у цијелини је застранио и многа зла починио према Србима. Наравно да међу тим звијерима нађе се и покоји човијек, али на жалост у врло малом броју.

Шлаг на тарту свакако је свијест хрватског народа, гдје се они и не кају за почињене злочине и зла која су чинили вјековима, то само потврђује о каквим безумницима се ради.

Сукоби са Хрватима почели су много прије последиједњих ратова, а покушали смо да Вам пренесмо делиће заборављене историје, која сведочи о безумљу и нарави једног народа који вијековима на позоришним даскама историје умива се крвљу невиних. Када почините прекршај у саобраћају, ви одговарате за своје поступке. На крају мјесеца за свој рад, требало би да добијете одговарајућу новчану надокнаду, а замислите народ који некажњено пролази вијековима, за злочине које човек не би требало да је у стању да уради.

Историја нашег народа поучава нас да су Хрвати само инструмент у рукама много опаснијих злотвора који толеришу њихове одвратне иступе. Када имате пса који је на смрт изгризао дијете на улици, ви тог пса као моралан човијек успавате, а господари који употребљавају хрватски народ за своје прљаве послове додатно их подстичу и награђују. Хрвати на себи носе жиг звјери, симбол зла који се уткао у

њихов генетски код. Многи од њих чак и не признају ту геноцидну прошлост, већ се са њом поносе

Не дозволите да вам деца забораве историју, али ону сирову, несварену, истинску, а не дотјеране и ушминкане жврљотине по данашњим читанкама. Ако ви нисте били у стању рећи , "Србин сам , тим се поносим". Дозволите својој деци да знају каквом великом народу припадају. Народу чије срце читав свет може да обгрли. Слава Србији!

Хрвати и католичка црква правили су смицалице српском народ на сваком кораку кроз бурне догађаје историје. Анализу замршених односа између Хрвата и Срба незахвално је давати без стручног мишљења психолога и филозофа, социолога и других бранши који би уз предочене чињенице били у стању да проникну у конфузну и мрачну свијест хрватског народа. Вероватније би профил Хрватског народа био налик профили серијског убице који је претрпео свакојака злостављања у раној младости. Како другачије објаснити Магдербушки масакар или систематизовано истребљење Срба и Јевреја у Јасеновцу.

Не одступајте ни једне стопе пред безбожницима какви су Хрвати. Рукопис пред вама више него довољно говори шта смо све подносили због њихове нељудскости. Борите се да истина не остане запетљана у кучини, изведите је на светло дана како би је и остали народи препознали и осудили тај повампирени део човечанства.

Сваки будући односи који су неминовни међу предметним националним заједницама морају полазити од основа у коме је јасно назначена улога Хрвата кроз историју, мора се знати да су Срби биле жртве вијековима. Само такав однос у коме је јасно дефинисан међусобни положај има будућност.

Аутори:

- Ковач Зоран
- Јовановић Милица